

Ἄλλ' ἔρωτῶ, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν, ἀφ' ἐνός μὲν τῆς ἀραιότητος τοῦ ἡμετέρου πληθυσμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ πλήρους παρθενικοῦ πλοῦτου ἐδάφους τῆς Ἑλλάδος, δὲν συμφέρει ἡμῖν ἢ προσέλευσις ἑκατοντάδων τινῶν χιλιάδων ἐποίκων, οὐχὶ ὅμως ἄλλως ἢ γερμανικῆς καταγωγῆς, Γερμανῶν δηλονότι καὶ Ἀγγλοσαξόνων, ἐκ τῶν μυριάδων ἐκείνων αἵτινες κατ' ἔτος μεταναστεύουσιν εἰς τὰς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς; Δὲν ἐπιβάλλεται εἰς τὰς Ἑλληνικὰς Κυβερνήσεις ἢ περὶ τούτου σοβαρὰ μέριμνα ἢ τοῦλάχιστον ἢ ἐμβριθῆς τοῦ ζητήματος μελέτη;

Ἡ ἐντολὴ ἣν ἀνέλαβεν ἡ ἡμετέρα Ἐταιρεία ἐπιβάλλει φυσικῶς τὸ ἐρώτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἤδη ἀπλῶς διατυπῶ. Ἐν χρόνῳ εὐθέτῳ, ὅτε ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τῆς παρούσης περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς μελέτης θέλω, ὡς ὑπεσχέθην, ἀσχοληθῆ εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν προσφορωτέρων μέτρων, δι' ὧν δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ θεραπεία τῶν πολλαπλῶν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀναγκῶν, θέλω ἐξετάσει καὶ τὸ λεπτὸν καὶ δύσκολον ζήτημα ἀπὸ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ ἀπόψεων, καὶ θέλω προσπαθήσει, τὸ ἐπ' ἐμοί, ν' ἀπαντήσω εἰς τὸ τεθὲν ἐρώτημα.

Σ. Σκιαθᾶς.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΣΕΜΠΖ ΚΑΙ ΚΑΜΜΑΡ

(ἩΘΗ ΒΕΛΟΥΪΝΩΝ)

Κόρη δεκαέτις, ἡ γλυκεῖα Κάμμαρ, κρατοῦσα εἰς χεῖρας μεγάλην ξυλῆν γάβαθον, πλήρη γάλακτος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐχόρευε κενὸς κυκθίσκος, ἐξῆλθε τῆς πατρικῆς σκηνῆς κομίζουσα τὸ ἄριστον εἰς τὸν Σέμηζ, τὸν νεαρὸν σύντροφόν της. Εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν, ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς, παρὰ τὴν ὀζώδη ράβδον του, ὁ Σέμηζ φυλάττει τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς του, βόσκοντα ἐν ἀπεράντῳ χλοερᾷ κοιλάδι, ἐγθα βρίζουσι τὰ κάρδαμα καὶ τ' ἀρνόγλωσσα.

Ὁ ἥλιος μόλις ἀνατέλλει πρὸ μικροῦ. Καταχρυσώνει τὴν πεδιάδα καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν χλόην. Εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ αἱ ἐπὶ τῶν φύλων σταγόνες τῆς ἑαρινῆς δρόσου μεταβάλλονται εἰς διαυγῆ καὶ ἀκτινοβόλα τοπάζια, τὰ δὲ ἄρνια καταγίνονται μετὰ σπουδῆς ν' ἀποκόψωσι τὰ χόρτα, δροσερὰ εἰσέτι καὶ ὑγρά, πρὶν ἢ ἐκεῖνος πρὸς ἀποσώθῃσιν τῆς δίψης του ἀπορροφήσῃ τὴν ἰκμάδα των. Καὶ βόσκουν ταχέως, καὶ ἀποσπῶσι βεδιασμένως, καὶ μασσοῦν ἀδιαλείπτως.

Παρά τὸν Σέμηζ, ὡς μικρογραφία Σφιγγός, κάθηται ὠραῖον στακτό-
χρουν λαγωνικόν, νοῆμον καὶ πιστὸν σλοῦγκι, ὁ Σιρχάν, ἀνατινάσ-
σων ἐνίοτε τὰ κρεμαστὰ ὡτὰ του πρὸς ἀποδιώξιν ἐωθειῶν τινων μυιῶν.
Τὸ βραχὺ αὐτοῦ τρίχωμα ὑποτρέμει εἰς τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου καὶ στίλ-
βει ὡς βερνικωμένον. Ἀπωτέρω τὰ σκηνώματα τῆς μεγάλης φυλῆς
τῶν Διλὲμ φαίνονται βυθισμένα εἰς διαφανῆ ὀμίχλην, παρατεταγμένα
εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν, μαῦρα καὶ ἐπιμήκη, ὁμοιάζοντα ἐν τῇ εὐρείᾳ
ἐκείνῃ ἐρήμῳ ὡς σκάφη ἀνάστροφα ἐντὸς ἀπεράντου ναυπηγείου, ἢ
δ' ἐν αὐτοῖς ὑπαρξίς τῆς ζωῆς προδίδεται ἀπὸ τινος στήλας καπνοῦ
ὑποτρέμοντος, στήλας ὑφουμένας μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὸ στερέωμα καὶ
ἀπὸ τινος μυκηθμοῦ βοῶν, οἵτινες βραδυπόροι ἐγκαταλείπουν τὰ σκη-
νώματα, τρεπόμενοι πρὸς τὴν χλοερὰν πεδιάδα.

Αἰφνίς ὁ Σιρχάν ἐγείρεται, βλέπει καὶ γρυλλίζει μετὰ χαρᾶς σείων
τὴν οὐρὰν του, λεπτὴν καὶ εὐστροφον ὡς μαστίγιον. Ἡ Κάμμαρ ἐφάνη
καὶ πλησιάζει ἀποκαμωμένη καὶ ἀσθμαίνουσα, μὲ τοὺς βραχίονας τρέ-
μοντας ἐκ τοῦ βάρους τῆς γάβαθου, τὴν ὁποίαν μειδιῶσα καταθέτει
παρὰ τὸν Σέμηζ.

— Εἶναι ἀπὸ τὸ γάλα τῆς κίτρινης. Τὸ πῆρα κρυφὰ ἀπ' τῆ μάνα
μου σήμερα. Καλὰ δὲν ἔκαμα ;

— Γεῖά σου Κάμμαρ ! Ἄμ' ψωμί, δὲν ἔφερες ;

— Νὰ καὶ τὸ ψωμί καὶ ἐξήγαγε τοῦ κόλπου αὐτῆς δύο κριθίνας
πῆττας καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸν Σέμηζ. ἤρξαντο οὕτω τρώγοντες καὶ
πίνοντες ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον κυθίσκον γάλακτος. Τεμάχια τῆς πῆτ-
τας βυθιζόμενα ἐν τῷ γάλακτι ἐδίδοντο εἰς τὸν Σιρχάν, ὅστις ἀγαλ-
λιῶν καὶ σείων τὴν οὐρὰν του, ἔχαπτεν αὐτὰ διὰ μιᾶς.

— Σήμερα πρὸ θὰ ποτίσωμε τὰ πρόβατα ; ἠρώτησεν ἡ Κάμμαρ.

— Σήμερα τί εἶναι ; Πέμπτη εἶναι ἡμέρα τοῦ ποταμοῦ. Θὰ τὰ
πᾶμε ἔς τὸν Εὐφράτη νὰ πρῶν τὰ καυμένα κομμάτι ἀθάνατο νερό. Τὸ
νερό τῆς λίμνης λέρωσε καὶ τώρα ἐξ ἡμέραις χωρὶς νὰ θέλουν τὸ πίνουν.

Ὅταν δ' ἐτελείωσαν τὸ λιτὸν αὐτῶν πρόγευμα, ἐσήκωσε πάλιν ἡ
Κάμμαρ τὴν γάβαθον κενήν, ἐθώπευσεν ὀλίγον τὸν Σιρχάν, ὁ δὲ Σέ-
μηζ προσεκάλεσε τὸ ποιμνιον, οὔτινος τὰ λευκὰ καὶ καστανὰ χρώματα
ἐφαίνοντο ὡς παρδαλοὶ θαλάσσης κυματισμοί, καὶ διηύθυνεν αὐτὸ πρὸς
τὸν τρεῖς ὥρας ἀπέχοντα Εὐφράτην.

Τὸ ποιμνιον ἔβαινε ὡς γινῶσκον ποῦ διηυθύνετο. Ὁ δὲ Σέμηζ φέ-
ρων τὴν ῥάβδον του ὀριζοντίως ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ κρεμάσας ἐπ' αὐτῆς
νωχελῶς τοὺς βραχίονας, ἡ Κάμμαρ, θέσασα ὑπὸ τὴν μασχάλην αὐτῆς
τὴν κενωθεῖσαν γάβαθον καὶ ὁ Σιρχάν, ἄλλοτε πηδῶν ὡς τράγος καὶ

ἄλλοτε ὁσφραϊνόμενος περιέργως τὰ παρ' αὐτόν, τὰ τρία τέλος τέκνα τῆς ἐρήμου, ἀδελφωμένα, ἠγαπημένα καὶ ἀχώριστα ἠκολούθουν τὰ πρόβατα.

Ὁ πατήρ τοῦ Σέμηζ ὠνομάζετο Ἀβδουλλᾶς. Ἐθεωρεῖτο ὡς εὐκατάστατος παρὰ τῆς φυλῆς τῶν Διλέμ, διότι εἶχε ποιμνία προβάτων καὶ καμήλων. Ἐνυμφεύθη τὸ πρῶτον τὴν ὠραίαν Νάϊλε, ἣτις ἔδωκεν αὐτῷ ἓνα υἱόν, τὸν Σέμηζ, καὶ ἑσταμάτησεν. Ὁ Ἀβδουλλᾶς ἤθελε γενεάν καὶ ἡ γενεά του εἶχε περιορισθῆ εἰς ἓν καὶ μόνον τέκνον. Μάτην ὑπομείνας ἀνευ ἀποτελέσματος δέκα ὅλα ἔτη, ἀπεφάσισε τέλος καὶ συνεζεύχθη τὸ δεύτερον τὴν Χαδίτσαν, χήραν ἡμοφύλου του ἔχουσαν μόνην ἐξαέτιδα κορασίδα τὴν Κάμμαρ καὶ ὑποσχομένην αὐτῷ πληθὺν ἀπογόνων. Πράγματι δὲ ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν ἔδωκεν αὐτῷ δύο θυγατέρας, ἀλλὰ τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀβδουλλᾶ ἦτο ἡ ἀπόκτησις υἱῶν. Διὰ τοῦτο ὅτε καὶ τὸ τρίτον ἐγκυμονήσασα ἔτεκε καὶ ἑτέραν κόρην, ὁ Ἀβδουλλᾶς ἀδημονήσας ἀνέκραξε·

— Κατάρρα ! εἰς τὸν διάβολον ! Νὰ μὴν τὴν ἰδοῦν τὰ μάτια μου αὐτὴν ὅπου ξέροι νὰ γεννᾷ μόνον γάταις !

Τὸ νεογνὸν ταχέως ἀπέθανεν, ἀλλ' ὡς ἐψιθυρίζετο, οὐχὶ φυσικῶς.

Ὡστε ἡ Νάϊλε, ἡ ὠραία τοῦ Σέμηζ μήτηρ, ἐνηθρόνετο ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει υἱοῦ, ἔστω καὶ ἐνός, διότι τὸν Ἀβδουλλᾶν πρὸς κολακείαν τὸν ἐπωνόμαζον κατὰ τὸ σύστημα Ἀμποῦ Σέμηζ (πατέρα τοῦ Σέμηζ), ὁ ἴδιος δὲ ὤμνυεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Οὔμμ Σέμηζ (μητρὸς τοῦ Σέμηζ). Συνεπῶς ἐν τῇ φυλῇ ἡ Νάϊλε ἔθεωρεῖτο ὡς ἡ κυριωτέρα σύζυγος καὶ ὡς ἡ οἰκοκυρά τοῦ γυναικωνίτου. Ἡ δὲ Χαδίτσα ἐκ τῆς ἀδημονίας τῆς μετεχειρίζετο κακῶς καὶ αὐτὰς τὰς θυγατέρας τῆς, ἐξύβριζεν ἀναφανδὸν τὸν Σέμηζ, εὑρίσκειν ὅτι εἰς ὅλα ἐκεῖνος ἔπταιε καὶ ἐτρέγετο, κατὰ τὸ κοινόν, μὲ τὰ ρούχά τῆς. Αἱ δύο σύζυγοι τοῦ Ἀβδουλλᾶ δὲν ἠγαπῶντο, ἀλλ' ἡ μὲν Νάϊλε συγκαταβατικῶς πῶς ἐφέρετο πρὸς τὴν Χαδίτσαν, ἐνῶ αὐτὴ διεμηχανᾶτο πῶς νὰ ἐξοντώσῃ, εἰ δυνατόν, διὰ μίαν καὶ ἐκείνην καὶ τὸν υἱόν τῆς, νὰ μείνῃ δὲ μόνη κυρία τοῦ σκηνώματος. Ἡ ἐπιθυμία τῆς ὅμως αὕτη κατέστη μᾶλλον ἀπραγματοποίητος, διότι ὁ Ἀβδουλλᾶς πρὸς ἀποσόβησιν δῆθεν τῆς μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν του δυσαρρεσκείας ἔλαβε καὶ τρίτην σύζυγον, τὴν ἐλικοβλέφαρον Δζεμίλε.

Τὰ παιδιὰ, τόσοι ὁ Σέμηζ ὅσον καὶ ἡ Κάμμαρ μετὰ τῶν μικρῶν ἀδελφῶν τῆς, ἔτρεμον ἐπὶ τῇ θῆσά μόνῃ τῆς Χαδίτσας, ἐνῶ ἠγάπων τὴν Νάϊλε καὶ ἤρχισαν συμπαθοῦντα πρὸς τὴν νεαρὰν Δζεμίλε. Καὶ ὁ μὲν Σέμηζ ἀνέλαβε τὴν φύλαξιν τῶν ποιμνίων τοῦ πατρὸς του, ἡ δὲ Κάμ-

μαρ ἔλκομένη ἐκ συμπαθείας πρὸς αὐτόν, τὸν παρηκολούθει πάντοτε ἀποκαλοῦσα αὐτὸν ἀδελφόν της.

Καὶ ἦτο περίεργος αὕτη ἡ ἀδελφωσύνη! Εἶχον πατέρα τὸν Ἀβδουλλαν, χωρὶς ἡ Κάμμαρ νὰ εἶναι κόρη τοῦ πατρὸς τοῦ Σέμηζ. Εἶχον διαφόρους μητέρας, ἐνῶ αὐταὶ ἦσαν σύζυγοι τοῦ ἰδίου ἀνδρός. Ἦσαν ἀδελφοὶ χωρὶς νὰ εἶναι.

Ὁ πατήρ των ἔβλεπε χαίρων τὴν τόσῃν ἀγάπῃν τῶν δύο παιδίων. Ὅσάκις δὲ τὰ ἔβλεπεν ὀδηγοῦντα ὁμοῦ τὰ ποιμνιά του, ἔλεγε πρὸς τοὺς συντρόφους του ἀστειευόμενος:

— Αὐτὸ ποῦ ἔκαμα ἐγὼ κανεῖς σας δὲν τὸ κατώρθωσεν. Εἶμαι πατέρας τοῦ Ἡλίου καὶ τὸν ἔδωκα ὡς ἀδελφὴν τὴν Σελήνην, καὶ ὁ Ἡλιος μαζῇ μὲ τὴν Σελήνην φυλάγουν τὰ πράγματά μου. Ποῖος κατώρθωσε τὸν Ἡλίον νὰ περιπατῇ πλάγια εἰς τὴν Σελήνην;

Καὶ δὲν ἐψεύδετο.

Διότι Σέμηζ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀράβων εἶναι ὁ Ἡλιος καὶ Κάμμαρ ἡ Σελήνη.

— Χθὲς τὴν νύκτα ἐκοψαν τὸ δζεϊννεπ τῆς σκηνῆς τοῦ Σέχη!

— Ποῖος; — πότε; — τὸν εἶδαν; — τὸν ἐπιάσαν;

— Λάθος θὰ ἔχετε! Ποῖος τολμᾶ νὰ κόψῃ τὸ δζεϊννεπ τοῦ Σέχη;

— Τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

Περὶ τὰ χαράγματα φθινοπωρινῆς ἡμέρας αἱ ἄνω φράσεις ἠκούοντο ἐν τῷ δουάο, ἐνθα ἐσκήνουν οἱ Διλέμ. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἡ φυλὴ ἄπασα ἦτο ἀνάστατος. Ἡ ταρχχὴ ἦτο μεγίστη, ὅλοι ἠρώτων, ὅλοι ἔσπευδον, ὅλοι ὠπλίζοντο. Ἐὰν τὰ λεγόμενα ἦσαν ἀληθῆ, προεμνηνύετο πόλεμος. Τὸ δζεϊννεπ εἶναι τὸ ἐμπρόσθιον σχοινίον τῆς σκηνῆς, ἐκεῖνο ὅπερ προεκτείνεται ὡς πρῶρα, εἶναι δὲ ἡ τιμὴ τοῦ σκηνίτου καὶ τὸ δζεϊννεπ τοῦ Σέχη εἶναι ἡ τιμὴ ὅλης τῆς φυλῆς. Τοιοῦτο παράτολμον πραξικόπημα μόνον ὑπὸ θανασίμου ἐχθροῦ ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ· ἡ φυλὴ δὲ ὅλη ἐτέθη ἐπὶ ποδὸς ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἄλλοι ἔππευον, ἄλλοι ἐπλήρουν τὰ πυροβόλα των, ἄλλοι ὠπλίζοντο διὰ ροπαλων φερόντων κεφαλὴν ἐκ πίσης καὶ μεγέθους σφαίρας τηλεβόλου. Βαθμηδὸν συνηθροίσθησαν ὅλοι σχεδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐτέθησαν οἱ λογχοφόροι εἰς τὸ κέντρον, περὶ αὐτοὺς ἕτεροι μὲ ξίφη γυμνὰ καὶ περίξ αὐτῶν οἱ ροπαλοφόροι. Ἦρχισαν δὲ χορεύοντες ἀγρίως, καὶ πάλλοντες τὰ ὅπλα των εἰς τὸν ἀέρα, ὠρῦοντο μὲ φωνὰς βραχνὰς καὶ ἐν χορῷ ἔκραζον τὴν ἐξῆς ἐπωδὸν:

τοκοε ις'. Μάρτιος.

Στὸν ἐχθρόν! ἴστων ἐχθρόν!
Ἐκδίκησις! ἐκδίκησις!

καὶ ἐπανελάθον ἀπειράκις τὰς ἰδίας λέξεις, κάμνοντες, ὡς λέγουν οἱ ἴδιοι, χόσα—χόσα, τοῦθ' ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ὠσαννά τῆς γραφῆς. Ὁ ἐνθουσιασμός των ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἤκούετο ἀπαισίως ἢ κλαγγὴ τῶν λογχῶν καὶ τῶν ξιφῶν ἀλληλοκτυπωμένων ἐν τῇ ἐξάψει, αἱ δὲ φωναὶ των ἐξηγηριούντο ἔτι μᾶλλον ὅταν τις κραυγάζων ἔκδικησις, ἐκένου εἰς τὸν ἀέρα τὸ ὄπλον του. Τέλος πνευστιῶντες, ἐξηγηριωμένοι, περιρρεόμενοι ὑπὸ ἰδρώτος, κραυγάζοντες πάντοτε, ἔφθασαν ἐνώπιον τῆς σκηνῆς τοῦ Σεΐχου καὶ ἐκεῖ ἀφῆκαν ὁμοφώνως ὄξυν ὡς πειναλέοι θῶες ὀλολυγμόν. Ἔστησαν δὲ πρὸ τοῦ κεκομμένου σχοινίου, ὅπερ κείμενον ἀψυχον κατὰ γῆς ἐφαίνετο ζητοῦν ἱκανοποίησιν. Ἐντὸς τῆς σκηνῆς τοῦ Σεΐχου ἤκούετο παταγώδης συζήτησις, μετ' ὀλίγον δὲ ὁ Σεΐχης ὠχρός, πελιδνός καὶ τρέμων ἔστη πρὸ τῆς σκηνῆς καὶ διὰ μιᾶς μεγαλοπρεποῦς κινήσεως τῆς χειρὸς ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τοὺς ἐξεγερθέντας καὶ εἶπεν ἰσχυρᾶ τῇ φωνῇ :

— ὦ σεῖς Διλέμ! Διὰ νὰ τολμήσῃ ἄνθρωπος νὰ μᾶς ἐξυβρίσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, σημαίνει ὅτι δὲν μᾶς ἔμεινεν αἷμα ἀνδρικόν. Ἐκεῖνος ποῦ διέπραξεν αὐτὸ τὸ ἔγκλημα δὲν εἶναι μακράν. Ὅποιας φυλῆς καὶ ἂν εἶναι, κηρύττομεν πόλεμον ἐξοντώσεως κατ' αὐτῆς. Πρέπει μόνον νὰ εὔρεθῇ ὁ τολμητίας ἔστις εὖρη καὶ ἀποδείξῃ τὸν ἔνοχον, θὰ πάρῃ πενήντα φλουριά. Ἐὰν ὁ ἔνοχος εἶναι ὁμόφυλός μας, ὅ,τι λόγον καὶ ἂν ἔχη διὰ τὴν πράξιν του, ἅμα ὡς συλληφθῇ, καταδικάζεται εἰς τὸν ἐντὸς δέρματος καμήλου θάνατον. Ἐὰν εἶναι ξένος, θὰ τοῦ ξυρισθῇ ἢ γενειᾶς καὶ θὰ τοῦ καρφωθῶσι πέταλα εἰς τὰς πτέρνας. Νὰ σᾶς ἰδῶ, ἀδελφοί μου! Ἐμπρός, παιδιὰ μου! πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου πρέπει νὰ εὔρεθῇ ὁ ἐχθρός!

— Χέλε, χέλε! χέλε, χέλε! ἤκούσθησαν ἀμέσως κραυγάζουσαι μυρία φωναί. Αἱ γυναῖκες ἐκ τῶν περίξ σκηνῶν ἤκουσαν τὰ λεγόμενα τοῦ Σεΐχου. Ἐνθαρρύνουσαι δὲ τοὺς ἄνδρας των ὡς ἐκ συνθήματος ἀπασαι ἔρρηξαν διὰ μιᾶς τὴν φωνὴν κραυγάζουσαι χέλε! χέλε! χέλε! τοῦθ' ὅπερ εἶναι ταυτόσημον πρὸς τὸ ἐλελεῦ τῶν ἀρχαίων. Οἱ ἄνδρες ἠλεκτρισθέντες ἐκ τῶν γυναικείων φωνῶν, ἐσχημάτισαν καὶ πάλιν κύκλους πυκνοὺς καὶ συγκρούοντες τὰ ξίφη μὲ τὰς λόγχας των καὶ ὀρχούμενοι ὡς δερβίσαι φανατικοί, ἤρχισαν ἐρρυθμῶς τὴν ἐπιρδόν :

Στὸν ἐχθρόν! ἴστων ἐχθρόν!
ἐκδίκησις! ἐκδίκησις!

καὶ μετὰ μικρόν, ἰππεύσαντες ὅλοι ἐξεχύθησαν ὡς λάβα πυρός εἰς τὴν ἀτελεύτητον ἐρήμον.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν οἱ ἀπομείναντες εἰς τὰς σκηναὺς εὕρισκοντο ἐν πρωτοφανεῖ ταραχῇ. Ἐσχολίαζον τὸ παράτολμον πραξικόπημα. Δὲν ἠδύναντο νὰ συμπεράνωσιν τι, διότι ἡ φυλὴ εὕρισκτο εἰς φιλικὰς σχέσεις μὲ τοὺς γείτονας αὐτῆς, ἐφοβοῦντο μήπως χαιρέκακός τις ἐκ τῆς ἰδίας φυλῆς θέλων νὰ σμικρύνῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ Σείχου, προέβη εἰς τὴν παράτολμον ταύτην πράξιν. Ἄν εἶχεν οὕτως, κ' ἔφαγε τὸ κεφάλι του», διότι ὁ Σείχης τὸν κατεδίχασεν ἤδη ν' ἀποθάνῃ ἐντὸς δέρματος κάμηλου. Εἶναι δὲ ὁ θάνατος οὗτος φρικτός. Ἐκδέρουσι κάμηλον καὶ ἐντὸς τοῦ δέρματος αὐτῆς, θερμοῦ εἰσέτι, ράπτουσιν ὡς ἐν σάκκῳ στενῷ τὸν κατάδικον, τοῦ ὁποίου μένει ἔξω μόνον ἡ κεφαλὴ. Οὕτως ἔχοντα τὸν ἐκθέτουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου εἰς τὸν φλογερὸν ἥλιον. Τὸ δῆμα βραδέως ἀποξηραίνόμενον συστέλλεται καὶ περισφίγγει τὰς σάρκας αὐτοῦ. Πρὸς ἐπίτασιν τῶν βασάνων δίδουσιν αὐτῷ ὕδωρ ἄνευ τροφῆς. Οὕτω δὲ κατόπιν ὀδυνηρῶν πόνων, διαρκούντων πέντε, ἕξ ἡμέρας, ὁ κατάδικος ἐκπνέει καὶ ἀποξηραίνεται, ἡ δὲ φυλὴ ἐκδικεῖται καὶ ἱκανοποιεῖται. Ἐὰν δὲ ἦτο ξένος καὶ συνελαμβάνετο, ὅποια ἀγρία χαρὰ! Θὰ τοῦ ἐξύριζον τὸ γένειον καὶ τὸν μύστακα, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ὕβρις δι' ἄνδρα, θὰ ἐπετάλωνον αὐτὸν ὡς ἄλογον, τοῦθ' ὅπερ ὀλίγοι ὑπέστησαν χωρὶς νὰ ἐκπνεύσουν κατὰ τὸ κάρφωμα. Καὶ οὕτω συνδιαλεγόμενοι ἀνέμενον, προεξώφλουν, ἐξεδικούντο.

Ἦτο μεσημβρία, ὅταν ἡ Κάμμαρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν, ἀφεῖσα τὸ ποιμνιον εἰς τὸν σύντροφον αὐτῆς. Ἐγέμισε χύτραν ὕδατος καὶ ἐνίπτετο, ὅταν ἡ Χαδίτσα ἐκ τοῦ διαχωρίσματος τῆς σκηνῆς, ἔνθα εὕρισκετο, ἐκάλεσεν αὐτήν.

— Κάμμαρ!

— Μάννα!

— Ἐμαθες τί ἔγεινε χθὲς τὴν νύκτα; Ἐκοψαν τὸ δζεῖννεπ τῆς σκηνῆς τοῦ Σέχη. Ὅποιος εὕρη ἐκεῖνον ποῦ τὸ ἔκαμε, θὰ πάρῃ πενήντα φλουριά. Ἐσὺ τὸν ξέρεις ποῖός εἶναι, ἔλα πὲς τονά.

— Ἐγὼ, μάννα, δὲν ξέρω κανένα.

— Πῶς δὲν ξέρεις; Πρὶν νὰ χαράξῃ δὲν εἶδες τὸν Σέμηζ ποῦ ἐμβῆκε κρυφὰ κρυφὰ μέσ' τὴν σκηνὴν καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ; Ποῦ ἦταν τὴν νύκτα;

— Πά! τί λὲς, μάννα; Ὁ Σέμηζ ὁ καυμένος τὸ βράδυ ἔχει τὴν κούρασι, ποῦ πέφτει εἰς τὸν ὕπνο σὰν πεθαμένος. Σηκώνεται μῖα τὸ πρῶτ' ὅταν φωνάζουν ἢ κατσίκες.

— Μὴ λές ψέμματα, μωρή! τὸν εἶδες καὶ σὺ σὰν κ' ἐμένα ποῦ γύρισε ἀπ' ἔξω. Θάρθης νὰ μαρτυρήσης ὅτι ἐκεῖνος ἔκοψε τὸ δ'ζεῖννεπ.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ 'πῆ!

— Θὰ σὲ βγάλω τὰ μάτια σου ἂν δὲν μαρτυρήσης.

Ἦτο παράδοξος ἡ ἄνω σκηνή. Μήτηρ καὶ κόρη ἔτρεμον! Ἡ πρώτη ἐκ τοῦ πάθους τῆς ἐκδικήσεως, ἡ δευτέρα ἐκ τοῦ φόβου τῆς διαβολῆς. Ἐγνώριζεν ἡ Κάμμαρ ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν ὑπέφερε τὸν Σέμηζ, ἀλλὰ δὲν ἐφαντάζετό ποτε ὅτι θὰ τὸν κατέτρεχεν οὕτω. Μυρίαὶ ἰδέαι συνεκρούοντο ἐν τῇ ὠραία παιδικῇ κεφαλῇ τῆς καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ὁ Σέμηζ ἀπώλετο πλέον δι' αὐτήν. Τί νὰ πράξῃ; πῶς νὰ τὸν σώσῃ; Δὲν ἔχασε καιρὸν καὶ ἐνῶ ἡ μήτηρ αὐτῆς μετέβη εἰς γειτονικὴν σκηνήν, ὅπως ἀρχίσῃ διαδίδουσα τὴν σατανικὴν διαβολὴν τῆς, ἡ Κάμμαρ φορτωμένη μέγα δέμα, ἔσπευσε πρὸς τὸν Σέμηζ, ὅστις εἰς μίας ὥρας ἀπόστασιν, ἀμέριμνος ὅλως ἐξηπλοῦτο πρηνῆς κατὰ γῆς ἐκριζῶν πικρίδας καὶ σχηματίζων μικροὺς λάγκους διὰ τῆς ὀξείας μαχαίρας του.

— Σέμηζ, ἀδελφέ μου, σήκω γρήγορα.

— Τί ἔγινε;

— Νὰ πάρε αὐτὰ τὰ ρούχα, νὰ ψωμί, νὰ χουρμάδες, νὰ κ' ἓνα ἄσκον γιὰ νερό, πάρε τα καὶ φύγε.

— Τί τρέχει, Κάμμαρ; λέγε ἡρώτα ἐκπληκτος ὁ Σέμηζ. Τὸ δὲ λαγωνικόν, ὁ Σιρχάν, ὡς ἂν ἠγνόησεν ὅτι συνέβη τὸ ἔκτακτον, ἔστη ὄρθιον, ἔστρεψε τὴν οὐράν του εἰς κύκλον, προέτεινε τὰ ὦτα καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τῆς κόρης εἰς τὸν νεανίαν.

— Νὰ φύγῃς μακριά, ἀδελφέ μου, μακριά. Θὰ σὲ κατηγορήσουν εἰς τὸν Σέχην πῶς ἐσὺ ἔκοψες τὸ δ'ζεῖννεπ καὶ τότε, ἄχ! μάνα μου, θὰ σὲ ξεράνουν μέσ' τὴν καμήλα. Φύγε γρήγορα.

— Τί λές, Κάμμαρ; Καὶ ὁ πατέρας μου πῶς θ' ἀφήσῃ νὰ ποῦν τέτοια ψέμματα γιὰ τὸν γιὸς του. Ποῖος σὲ τὰ εἶπεν αὐτά;

— Τί σὲ μέλει ποῖος μὲ τὰ εἶπεν; ἡ μάνα μου μὲ τὰ εἶπε. Λέγει πού σὲ εἶδε ὅταν γυρνοῦσες τὴν νύκτα, λέγει ψέμματα, τὸ ξέρω, δὲ σ' ἀγαπᾷ ἡ μάνα μου! καὶ ἀνελύθη ἡ ταλαίπωρος εἰς λυγμούς.

Τὸ λαγωνικόν ἤρχισε γρυλλίζον, ἔξεε τὴν γῆν μὲ τοὺς ἔνυχας του ἐξ ἀδημονίας· ἄφινε μονοσύλλαβον μακρὰν ὑλακὴν καὶ ἐστρέφετο τὰδε κάκεισε βλέπον μήπως φθάσῃ ὁ ἐχθρός. Ἐνόει ὅτι κάτι σπουδαῖον συνέβαινε, ἀλλὰ τί συνέβαινε;

— Καὶ ποῦ νὰ πάγω; ἠρώτησεν ὁ Σέμηζ.

— Μακριά, ὅσω μπορεῖς μακριά. Ἐ τὸν Χουμουτ-ἐλ-Βάργας ἔστὸν μεγάλο τὸν Σέχη τῶν Ἀνιζέ. Σὰν πᾶς ἐκεῖ, ἐσώθηκας.

— Καὶ τὰ πρόβατα ; — Θὰ τὰ φυλάω ἐγὼ γιὰ τοὺς δύο μας.

— Καὶ σὺ τί θὰ γείνης εἰς τὸ τέλος ; — Ἐγὼ θάρθω νὰ σ' εὔρω ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο. Νὰ μὲ φυλάξης ε' τοῦ Χουμουτ-ἐλ-Βάργας.

Χωρὶς δὲ οὔτε ἐκεῖνος οὔτε ἐκείνη νὰ σκεφθοῦν τὰς δυσκολίας, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεχρεοῦντο ἐκ τῶν ἀποφάσεων, ἃς ἀπερισκέπτως ἐλάβανον, περιεπτύχθησαν ἀλλήλους τρυφερῶς καὶ ἀδελφικῶς, ὀρκισθέντες δὲ εἰς τὴν ὑπαρξίν πρασίνου καλάμου, τὸν ὁποῖον ἐξερρίζωσαν καὶ ἐκράτησαν ταῦτοχρόνως εἰς τὰς χεῖράς των, ὅτι δὲν θὰ λησμονήσωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀπεχωρίσθησαν. Τὸ λαγωνικὸν ἠκολούθησε τὸν Σέμηζ.

— Σιρχάν, ἐδῶ! ἐφώνησεν αὐτὸν ἡ Κάμμαρ. Ὁ Σιρχάν ἐπέστρεψε σείων τὴν εὐράν του, γρυλλίσας δὲ ὀλίγον παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, ἔτρεξε πάλιν πρὸς τὸν Σέμηζ, πηδῶν ἐνώπιόν του καὶ βλέπων αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Σέμηζ ἔλαβε τὸν σύντροφόν του ἐκ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, τὸν ἐφίλησεν, ὠμίλησεν αὐτῷ εἰς τὸ οὖς καὶ τέλος διέταξεν αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ. Τὸ λαγωνικὸν δακρῦον ἦλθε παρὰ τὴν Κάμμαρ, ἐπήδησεν ἐπ' αὐτῆς, ἔθηκε τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ ἤρξατο νὰ τὴν ἀσπάζηται. Ἡ Κάμμαρ τὸν ἐθώπευσε, τὸν ἀντησπάζετο, τὸν ἔλεγε νὰ σιωπήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὠλόλυζον ὡς παιδίον. Ἰδοῦσα δὲ ὅτι ἤθελε καὶ πάλιν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀπομακρυνόμενον Σέμηζ, ἐγονάτισε καὶ περιετύλιξε τὸν λαιμὸν του διὰ τοῦ βραχίονος αὐτῆς. Τὸ λαγωνικὸν ἀπεπειρᾶτο νὰ λυτρωθῇ, ἐξέπεμπεν ἀγρίαν ὑλακὴν, ὑλακὴν μονοσύλλαβον, παρεκάλει διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν Κάμμαρ, ἥτις ἐδιπλασίαζε τὰς δυνάμεις αὐτῆς διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ. Οὕτως ἐνηγκαλισμένοι κύων καὶ κόρη ἔβλεπον δακρύνοντες τὸν Σέμηζ ἀπερχόμενον, ταχύνοντα τὸ βῆμα, ἀπομακρυνόμενον, μεχρισῶ, ἀφοῦ τοῖς ἐφάνη ὡς σικιὰ ὑπεράνθρωπος, διακυμαινομένη ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐχάθη διὰ παντός ἀπὸ τῶν βλεμμάτων αὐτῶν.

Παρῆλθεν ἔτος. Μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς φυλῆς ὁ ἀληθὴς ἔνοχος δὲν ἀνεκαλύφθη. Ἡ καταγγελία τῆς Χαδίτσας, ὅτι ὁ Σέμηζ ἦτο ὁ κόφας τὸ δζεῖννεπ, καίτοι λαμβάνουσα ὑπόστασιν ὡς ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου φυγῆς τοῦ νεανίου, ἐθεωρήθη ὅμως ὡς πκράλογος συκοφαντία, διότι ὁ Σέμηζ ἦτο παῖς, οὐδένα ἔχων λόγον ν' ἀποτολήμῃ τοιοῦτο πραξικόπημα. Ἐκακίζετο μάλιστα ἡ Χαδίτσα παρὰ τῶν λοιπῶν γυναικῶν, διότι ἐπωφελήθη τῆς συγκυρίας καὶ διέβαλε μετὰ τῆς αὐτῆς θρασύτητος τὸν υἱὸν τοῦ συζύγου της, ὅστις βαρυνθεὶς πλέον καὶ τὴν Χαδίτσαν καὶ τὴν Νάιλα, συνεκέντρωσεν ὅλην αὐτοῦ τὴν τρυφερότητα καὶ στοργὴν πρὸς τὴν νεαρὰν Δζεμίλα, ἰδίᾳ ἀπὸ ἐνὸς μηνός, ἀφύτου

δηλαδή ἐγένετο μήτηρ εὐρώστου ἄρρενος. Καὶ ἐσεμνύετο ὁ Ἀβδουλλᾶς ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει νέου διαδόχου, ἐνηθρύνετο, διότι ἔπαυσεν ἡ σειρά τῶν θηλέων καὶ ἤρχιζε νέα δυναστεία υἱῶν, οἵτινες θὰ ἐδόξαζον τὸν οἶκόν του.

Ἐκτὸς τῆς πανευτυχοῦς Δζεμίλε, ἣτις ἐγένετο ἀρχουσα δέσποινα ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀβδουλλᾶ, αἱ δύο ἄλλαι σύζυγοι ἦσαν πολὺ δυστυχεῖς. Ἡ Νάϊλε ἔμενεν ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν αἰφνιδίαν φυγὴν τοῦ μονογενοῦς αὐτῆς υἱοῦ, ἡ δὲ Χαδίτσα βλέπουσα ὅτι ἀφ' ἐνὸς μὲν ὡς ἐκ τῆς καταγγελίας ἔχασε παρὰ τῇ φυλῇ πᾶσαν ὑπόληψιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἡ διάδοχος αὐτῆς ἀπέκτησεν υἱόν, τὴν ἐζηλοτύπει, τὴν ἐφθόνηι, τὴν ἀπεστρέφετο. Ἄλλ' ἡ δυστυχεστέρα πασῶν ἦτο ἡ τάλαινα Κάμμαρ, ἣτις ὁσημέραι ἐφθινε καὶ ἐτήκετο, μὴ μένουσα πλέον ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλὰ περιφερομένη ἐν τοῖς πέριξ πρὸς βοσκὴν τῶν ποιμνίων καὶ ἀναλογιζομένη πάντοτε τὸν φίλον αὐτῆς Σέμηζ. Τί νὰ ἔγεινεν ἄρά γε; ἐφθασεν ἀσφαλῶς εἰς τοῦ Χουμούτ-ἐλ-Βάργας, ἢ μήπως ἀπεκλανήθη; μήπως ἀπέθανε τῆς δίψης, ἢ μήπως ἐγένετο βορὰ τῶν λύκων, τῶν ὑαινῶν ἢ τῶν λεόντων! Καὶ ἐνηγαλίζετο τὸν ἀχώριστον σύντροφόν της, τὸν εὐκαμπτον Σιρχάν, τὸ δὲ λαγωνικὸν ἄμα ὡς αὕτη ἐκάθητο, ἀφοῦ ἔλειχεν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὸ πρόσωπον, ἐπιζητοῦν νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἐπιπτε πλαγίως παρ' αὐτὴν καὶ τεταμένους ἔχον τοὺς πόδας ἀπεκοιμάτο, ἐκπέμπον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βαθὺν στεναγμόν, ὡς ἂν συνεμερίζετο καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ τὸν πόνον τῆς φίλης του. Ἄμα ὡς ἔβλεπε διαβάτην τινὰ ἢ Κάμμαρ, ἀμέσως ἠγειρέτο καὶ σπεύδουσα τὸν ἠρώτα, εἰ ἤρχετο ἀπὸ τοῦ Χουμούτ-ἐλ-Βάργας, ἀλλ' οὐδεὶς ἔτυχε ποτὲ νὰ ἔρχηται ἐκεῖθεν· καὶ ὁμως δὲν ἀπηλπίζετο. Εἶχε δὲ δίκαιον, διότι μίαν ἡμέραν ἐφάνησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα δύο σκιαὶ ἐρχόμεναι πρὸς τὸ μέρος της· ἐνόσω οἱ ὀδοιπόροι ἐπλησίαζον, ἡ καρδιά της ἔπαλλε· τίς οἶδεν, ἴσως ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὁ Σέμηζ· ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἐποχή, καθ' ἣν πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀπεχωρίσθησαν. Τὰ ἴδια κάρδαμα, τὰ ἴδια ἀρνόγλωσσα καὶ τὰ ἴδια ἐν γένει χόρτα ἐβλάστανον περὶ αὐτὴν, διὰ τῆς χειρὸς της ἐξύπνησε τὸν Σιρχάν· τὸ νοῆμον ζῶον εἶδεν ἀμέσως εἰς τὰ πέριξ, προσήλωσε τὰ βλέμματα αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐρχομένους, ὡσφράνθη τὴν γῆν, ἔτρεξεν εἰς μικρὸν διάστημα καὶ ὡσφράνθη ἐκ δευτέρου, εἶτα ἐπέστρεψε παρὰ τῇ φίλῃ του καὶ ἐκάθησεν ἡσύχως παρ' αὐτῇ. Δὲν ἦτο λοιπὸν ὁ Σέμηζ, ἀλλ' ἦσαν φίλοι, ἦσαν ἄνθρωποι ἀβλαβεῖς οἱ ἐρχόμενοι· βαθμηδὸν ἐπλησίαζον· τῶρα διεκρίνοντο, καίτοι περιτυλιγμένοι ἐντὸς τῶν εὐρέων αὐτῶν μανδύων· ὁ εἰς ἦτο γέρον, ὁ ἄλλος ἦτο ἑφηβος.

— Σελάμ ἀλέκι γιὰ μπίντι. (Σὲ χαιρετίζω, ὦ κόρη!) εἶπεν ὁ γηραιότερος.

— Σελάμουν αλέκουμ (χαιρετισμοὶ εἰς ὑμᾶς), ἀνταπήντησεν ἡ Κάμμαρ, ἐνῶ ὁ Σιρχάν πλησιάζας ἕνα ἕκαστον ὡσφραίνετο μετὰ περιεργείας αὐτούς.

— Ποία εἶσαι ;

— Εἶμαι ἀπὸ τοὺς Διλέμ.

— Ἄ ! κ' ἐμεῖς αὐτὸ ἠθέλαμε. Νά, Δζουβάρα, τώρα μπορούμε νὰ στείλουμε τὰ σελάμια

— Στάσου, πατέρα· στάσου πρῶτα νὰ μάθωμε. Γνωρίζεις τὸν Ἄβ-δουλλᾶ ; . . . τὸν πατέρα τοῦ Σέμηζ Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος ἡ μὲν Κάμμαρ ἔχασε τὰς λέξεις της, ὁ δὲ Σιρχάν ἤρξατο νὰ χοροπηδᾷ, νὰ γρυλλίζῃ, νὰ ἐκπέμπῃ ὑλακὴν χαρᾶς, νὰ στηλώνῃ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας του ἐνώπιον τῶν ξένων καὶ νὰ προσηλώνῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐπ' αὐτῶν· τὸσαύτη δ' ἐπῆλθε μεταβολὴ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς κόρης, ὥστε ὁ νεαρὸς Δζουβάρας ἀναμνησθεὶς ὀλίγον, εἶπε πρὸς αὐτήν :

— Μήπως εἶσθε ἡ Κάμμαρ καὶ ὁ Σιρχάν ; . . .

— Δόξα τῷ Θεῷ ἡμεῖς εἴμεθα !

— Εὐλογημένον τὸ ὄνομά του· δόσέ μας τὸ χέρι σου καὶ ἄς καθήσσουμε

Περιεπτύχθησαν ἀλλήλους ὡς ἀρχαῖοι γνώριμοι καὶ ἐκάθησαν κατὰ γῆς. Ὁ γέρον ἤρξατο θωπεύων τὸν Σιρχάν, ἐκφωνῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν φράσιν «Δόξα τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἀπεσταλμένῳ αὐτοῦ», ὁ δὲ υἱὸς ἤρχισε διηγούμενος εἰς τὴν Κάμμαρ ὡς ἑξῆς :

— Ἡμεῖς εἴμεθα Ἄνιζέ. Ὁ Σέμηζ ἔμεινε κοντὰ μας ἕξη φεγγάρια. Ὁ πατέρας μου τὸν εἶχε σὰν υἱὸ τοῦ κ' ἐγὼ σὰν ἀδελφὸ μου· μᾶς τὰ εἶπεν ὅλα ἡ μάκνα σου τὸν κατέστρεψε, ἀλλ' ἔχ' ὁ Θεὸς μέρα καὶ νύχτα τὸν παρακαλεῖ γιὰ νὰ ξανανταμωθῆτε. Ὁ ἐμᾶς δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ καὶ τὸν ἔδωκε ὁ πατέρας μου ἕνα γράμμα γιὰ τὸν Χουμούτ· ἔμαθα πῶς ὁ Χουμούτ τὸν ἔκαμε τῆς πράλλαις καθαλλάρη, καὶ ξέρεις ὁ Χουμούτ δὲν κάνει καθαλλάρη ὅποιον τύχη. Θὰ πῆ ποῦ ὁ Σέμηζ εἶναι καὶ παλληκαρᾶς καὶ πιστός, γιὰτὶ ὅταν χτυποῦν κανένα κερθάνι, χρειάζεται καρδιά καὶ ἀξία· ἡ ἀξία εἶναι νὰ πάρουν τὸ πρᾶγμα χωρὶς νὰ σκοτώσουν πολὺν κόσμον· ἐμεῖς δὲν εἴμασθε βλέπεις φονιάδες, μόνον ὅταν μᾶς ἀντισταθοῦν χτυποῦμε. Λοιπὸν ὕστερα τὰ μοιράζονται καὶ ὁ πλέον παλληκαρᾶς πέρνει τὸ καλλίτερο μερτικό. Αὐτὸ θέλει καὶ ὁ Σέμηζ· ὅταν ἀγοράσῃ τὸ ἄλογο ποῦ καθαλικεύει καὶ πάρῃ καὶ δικὰ του ὄπλα, τότες ἔχουμε ἕνα σχέδιο, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ μόνος του. Εἶναι βλέπεις εἰς τὴν ἐξουσία τοῦ Χουμούτ.

Ἐγὼ τὸν εἶπα : σὲ κάμποσο καιρὸ θὰ πάγω ἴσθην Ἄνα ν' ἀγοράσω ἓνα καλὸ τουφέκι καὶ βόλια, καὶ τώρα ἐκεῖ πηγαίνω. Τότες μὲ εἶπε : σὰν θὰ πᾶς ἴσθην Ἄνα, πέρασε καὶ ἀπ' τοὺς Διλέμ καὶ μῆνυσε χαιρετίσματα τῆν Κάμμαρ μὲ κανένα πιστό· ἐγὼ δὲν τὴν ξεχνῶ, ἄλλη γυναῖκα δὲν θὰ πάρω· ἐκείνη θὰ γένη γυναῖκά μου. Διὲς τώρα ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ σὲ συντύχουμε ἐδῶ· ἐμεῖς θαρρούσαμε ποῦ θὰ εὕρωμε ἓνα βοσκὸ καὶ ἠύραμ' ἑσένα. Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ἡ Κάμμαρ ἐν τῇ ἀφηγήσει τοῦ νεανίου ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως. Ἀνελπίστως ἐλάμβανεν εἰδήσεις διὰ τὸν ἀγαπητὸν τῆς Σέμηζ. Νὰ γείνη σύζυγός του! οὔτε τὸ εἶχε κἄν σκεφθῆ· ἀλλ' ἅμα ἤκουσεν ὅτι τοιοῦτον πόθον εἶχεν ὁ Σέμηζ, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς πάλλουσαν ἀμέσως ἀνελογίσθη ὅτι ἡ πραγματοποίησις τοιοῦτου σχεδίου θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἡ ἄρατος εὐδαιμονία τῆς.

— Ὁ Θεός, χαριτωμένε μου, νὰ φέρῃ τὴν δουλειά σου κατ' εὐχὴν. Θὰ πεινάτε καὶ οἱ δύο σας· ἔχω ἐδῶ ψωμί καὶ χουρμάδες. Ὅριστε. Θὰ σας φέρω τώρα καὶ γάλα· ὁ ἄρμέξω ἐδῶ μίαν προβατίναν. Ὅριστε.

Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ μικροῦ σάκκου τὴν τροφήν, τὴν ὁποίαν ἐκόμιζε δι' ἑαυτὴν καὶ διὰ τὸν Σιρχάν καὶ παρέθηκεν αὐτὴν εἰς τοὺς ξένους, οἵτινες ἤρξαντο καταβροχθίζοντες, αὐτὴ δὲ πλησιάσασα πρὸς τὸ ποίμνιον, ἐπέστρεψε μετὰ μικρὸν κομίζουσα αὐτοῖς ἀχνίζον ἔτι τὸ γάλα.

Ἄμα ἐγευματίσαν, ἐσκέφθησαν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπέλθωσιν ἀμέσως διὰ νὰ φθάσωσι πρὸ τῆς νυκτός εἰς Ἄναν· ὅθεν ἐγερθεὶς ὁ γέρων καὶ εὐχαριστήσας πύχθη τῇ Κάμμαρ λέγων:

— Νάχης τὴν εὐχή μου, κόρη μου. Σὲ ταιριάζει ὁ Σέμηζ· ὅταν θὰ τὸν πάρης, θὰ σὲ δώσω κ' ἐγὼ δύο κατσίκες. Νὰ μὲ τοῖς ζητήσης τότε. Μὲ λέγουν Χαλέφ ἀμποῦ Δζουβάρα· ὁ υἱός μου ὁ Δζουβάρας εἶναι αὐτὸς ποῦ βλέπεις. Ἐ! χαίδε, Δζουβάρα, πάμε.

— Πάμε, πατέρα.

— Δὲν θὰ γυρίσετε πάλιν ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ στείλω κἄτι τι εἰς τὸν Σέμηζ; εἶπε μετὰ δειλίας ἡ Κάμμαρ.

— Ὅχι, κόρη μου. Μὲ τουφέκι καὶ μὲ τ' ἄλλα πράγματα ποῦ θ' ἀγοράσωμεν δὲν μπορούμεν νὰ ξαναπεράσωμεν ἀπ' ἐδῶ. Θὰ πάμε ὅλο ἔρημο. Ἄν ἀπαντήσωμε τὸν Σέμηζ, θὰ τοῦ εἰπούμεν ὅ,τι πρέπει. Ἐ! ἔχε γειά. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω.

Καὶ τὴν ἠσπάσθησαν ὁ μὲν Χαλέφ ὡς πατὴρ, ὁ δὲ Δζουβάρας ὡς ἀδελφός, αὐτὴ δὲ ἐρυθριάσασα καὶ μὴ συνελθεῦσα εἰσέτι ἐκ τῆς συγκινήσεως τοῖς ἐψιθύρισεν :

— Ὁ Ἄλλάχ κ' ὁ Μωχαμέτ μαζῆ σας.

Καὶ οὕτω πατήρ καὶ υἱὸς ἀπεμακρόνθησαν συνοδευθέντες ἐπὶ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Σιρχάν, ὅστις εἰς τὴν κλήσιν τὴν δεσποίνης του ἐπέστρεψε χοροπηδῶν παρ' αὐτῆς.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη συνάντησις ἐβύθησε τὴν Κάμμαρ εἰς πέλαγος σκέψεων. Ὁ Σέμηζ λοιπὸν δὲν τὴν ἐλησμόνει. Ἐσκόπευε μάλιστα νὰ τὴν καταστήσῃ σύζυγόν του. Εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἠσθάνετο τὸ αἷμα τῆς θερμαινόμενον καὶ τοὺς κροτάφους τῆς πάλλοντας. Τοῦτο τῆ ἐφάνετο ὡς διαγεγραμμένον ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας. Ἐφθάνεν εἰς ὄραν γάμου καὶ κάθε ἄλλος σύζυγος ἐκτὸς τοῦ Σέμηζ θὰ τῆ προὔξεναι ἀποστροφήν. Ἐνῶ μετ' αὐτοῦ συζῶσα, διὰ τῶν περιποιήσεων καὶ θαπειῶν τῆς θὰ καθίστα τὸν βίον του μεστὸν εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως. Τὸν ἠγάπα μέχρι τοῦδε ὡς παιδικὸν φίλον, ἀλλ' ἀπὸ τῆς συναντήσεως αὐτῆς μὲ τοὺς Ἄνιζέ, ὡς διὰ μαγείας ἢ ἀγάπῃ ἐκείνη μετετρέπετο εἰς ἔρωτα. Οἱ ὠραῖοι μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἠτένιζον ἀσκαρδαμυκτεὶ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ λαγωνικοῦ, ἡ δὲ ὄνειροπόλος διάνοιά τῆς ἐδημιούργει εὐάρεστον μέλλον εὐδαιμονίας. Τὰ περὶ αὐτὴν ἤλλαsson βαθμηδὸν ὄψιν. Τὰ φυτὰ τῆ ἐφαίνοντο μικρότερα, τὰ πρόβατα τοῦ ποιμνίου ὡς ἀθύρματα καὶ ὁ Σιρχάν ὡς σύντροφος ὅπως ἀνεπαρκῆς. Βαθμηδὸν κατελήφθη ὑπὸ ληθάργου. Ἐν τῷ ὕπνῳ τῆς ὄνειρεύθη καὶ πάλιν τὸν Σέμηζ, ἐφιππον, ὠραῖον καὶ περιδοξὸν ἥρωα ἤρχετο νὰ τὴν ἀπαγάγῃ. Τὸ ὄνειρον ὑπῆρξε τόσῳ ζωηρόν, ὥστε τὴν ἐξύπνησεν. Εἶδεν ὅτι ὁ ἥλιος κατήρχετο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ἔτι τὸ ποιμνιον ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὴν εἶχε περικυκλώσει. Ἠγέρθη. Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ σκηνώματα. Θὰ διηγεῖτο ἰδιαιτέρως εἰς τὴν μητέρα τοῦ Σέμηζ τὴν εὐτυχῆ τῆς ἡμέρας συνάντησιν. Θὰ τὴν ἐθώπευε, θὰ τὴν ἐρίλει, θὰ τὴν περιποιεῖτο. Εἰς αὐτὴν δὲν ἐχρῶσταιτο ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ὑπαρξίς τοῦ ἀγαπητοτέρου αὐτῆ ὄντος ; Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ συνεκέντρου ὅλην αὐτῆς τὴν κρυφερότητα πρὸς περιποίησιν τῆς μελλούσης αὐτῆς πενθεράς.

Ἐν τριαύτῃ ἡδείᾳ μελαγχολίᾳ ἡ Κάμμαρ ἐπλησίαζε βαθμηδὸν πρὸς τὴν σκηνὴν τοῦ πατρὸς τοῦ Σέμηζ. Δὲν ἤκουσε τὰς ἐκεῖθεν ἐκπεπομένους θλιβεράς κραυγὰς καὶ τὰ μονότονα μοιρολόγια, εἰμὴ ὅταν εὐρίσκετο εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν. Τί συνέβη ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς ; Ἐν τῇ ψυχολογικῇ καταστάσει ἐν ἣ εὐρίσκετο, ἤρχισε νὰ τρέμῃ σύσσωμος. Δὲν ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ σκηνῇ. Ἐπερίμενε περίτρομος ἔξω αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποιμνίου τῆς, ὅτε εἶδεν ἐξερχομένην ἐκεῖθεν μίαν γείτονα.

— Τί συμβαίνει ; τὴν ἠρώτησε.

— Πῶς ; δὲν τὸ ξεύρεις ; ποῦ ἦσαν ; σήμερα τὸ πρωὶ τὸ παιδί τῆς

Δζεμίλε εὐρέθηκε πνιγμένο ! Ἡ Δζεμίλε καὶ ὁ Ἀβδουλλὰς πῆγαν νὰ τρελλαθοῦν, ζήτησαν δικαιοσύνην ἀπὸ τὸν Σέχην, ἀλλὰ καὶ ὁ Σέχης δὲν ξεύρει τί νὰ κάμη. Ἡ Δζεμίλε λέγει ὅτι τὸ ἔπνιξαν ἢ ἡ μάννα σου ἢ ἡ μάννα τοῦ Σέμηζ, γιατί τὴν ζήλευαν. Ἡ μάννα σου λέγει ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ κάμη τέτοιο πρᾶγμα, διότι ἐκείνη ἔχει παιδί, ἐσένα, τῶκαμε λοιπὸν λέγει ἡ μάννα τοῦ Σέμηζ, γιατί ἔχασε τὸ γυιό της. Ἡ μάννα τοῦ Σέμηζ πάλι δὲν λέγει τίποτε, ἀλλὰ κλαίει καὶ ὀδύρεται. Ὅλοι ὑποψιάζονται πῶς εἶν' ἐκείνη.

Εἰς ἐκάστην νέαν φράσιν τῆς γείτονος, ἡ Κάμμαρ ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της πάλλουςαν βιαϊότερον. Τί ἐφαντάζετο ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ τί εὕρισκεν ἐν τῇ σκηνῇ ! Ἡ ἐκπληξίς αὐτῆς εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ διαπραχθέντος ἐγκλήματος τὴν ἀπελίθωσε. Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ἡ δὲ γείτων βλέπουσα αὐτὴν οὕτως ἄφωνον καὶ τεταραγμένην, ἐξηκολούθησε μετὰ χαιρεκακίας :

— Τώρα ὁ Σέχης ἀπεφάσισε πῶς ἐκείνη ποῦ τὸ ἔπνιξε θὰ τὴν σκοτώσουν μὲ τῆς λόγχεις. Ἀλλὰ καμμία δὲν ὁμολογεῖ, διὰ τοῦτο ἀπεφασίσθηκε νὰ ὑπάγουν αὐρισ εἰς τὸν Ἄριφα¹ ποῦ βρίσκεται ἔς τὸ οὐάδη ἐλ Γάναμ καὶ νὰ ταῖς δικάσῃ. Ἐκεῖνος ποῦ ξεύρει καὶ διαβάζει ταῖς καρδιὰς ὅλων τῶν ἀνθρώπων, θὰ καταλάβῃ ποῖά τὸ ἔπνιξε. Ὁ καυμένος ὁ Ἀβδουλλὰς δὲν ἔχει τύχη μὲ τ' ἀγόρια !

Καὶ ἐπὶ τῆς συλλυπητηρίου ταύτης φράσεως, ὑποκρυπτούσης ἴσως ἐνδόμυχον χαρὰν διὰ τὸ δυστύχημα τὸ πλῆξαν εὐτυχῇ σύζυγον, ἐγκατέλιπεν ἐκεῖ τὴν Κάμμαρ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἰδίαν σκηνὴν.

Αἱ μοιρολογίαι ἐξήρχοντο ἀσθενέστεραι ἐκ τῆς σκηνῆς, τὰ δὲ βέλματα τῶν ἐπιστρεψάντων ποιμνίων ἐκάλυψαν μετ' ὀλίγον τὴν ἐκ τοῦ ἐγκλήματος προσελθοῦσαν ταραχὴν, ὅπως ἡ ἐπελθοῦσα νύξ διὰ τοῦ μαύρου μανδύου της ἐκάλυψεν ἀπάσας τὰς ἀσχημίας καὶ ἐπανέφερε τὴν ἡσυχίαν εἰς τὰς σκηνὰς τῶν Διλέμ.

Ἡ νύξ τὴν ὁποῖαν διῆλθεν ἡ Κάμμαρ πρὸς γειτονικῇ τινι σκηνῇ ἦτο ἀπεριγράπτως τεταραγμένη. Ἐν τῇ ἀθῶα παιδικῇ κεφαλῇ της συνωθοῦντο τὰ διάφορα γεγονότα ἀνεξήγητα δι' αὐτήν. Ἐβλεπεν ὡς ἐν ὄπτασίᾳ τὸν Σέμηζ ἐρωτύλον, περιπαθῆ, ἐναγκαλιζόμενον αὐτήν, ἀλλ' ἔβλεπε τώρα μὲν τὴν μητέρα της δολοφόνον, μετ' ὀλίγον δὲ τὴν μητέρα τοῦ Σέμηζ στραγγαλίστριαν, ἔβλεπε τέλος τὸν πατέρα του καταρώμενον ἅπαν αὐτοῦ τὸ συγγενολόγιον. Ἠδυνάτει νὰ κοιμηθῇ καὶ κατεβασάνιζε τὸν νοῦν της καθ' ὅλην τὴν νύκτα διὰ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς τόσον πολλὰ καὶ ποικίλα γεγονότα συνέβησαν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας.

¹ Δικαστὴς πρὸς Βεδουίνοις.

Εύρισκεν ὅτι ἡ εὐχή τοῦ γέροντος Χαλέφ δὲν τὴν ὠφέλησε τὸ παράπαν, ἀνεστέναζε δὲ μετὰ πόνου ψυχῆς, διερωτωμένη ἂν ἔλαι αἱ κόραι ὑποφέρωσιν εἰς τὸν βίον των ὅ,τι καὶ αὐτή. Ἡῦχεται γὰρ ἐξακολουθήσῃ ἡ νύξ ἀτελείωτος, διὰ γὰρ μὴ φανῆ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὁμοφύλων της, αὐτή, κόρη ἢ νύμφη μιᾶς κακούργου. Διότι συνεταύτιζεν ἐν τῷ ἐγκλήματι καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν μέλλουσαν αὐτῆς πενθεράν· ἀλλὰ καὶ ἡ νύξ δὲν ἤκουσε τὴν εὐχὴν της, ἤρξατο δὲ βραδέως ἀπεσυρομένη καὶ χορηγοῦσα τὴν θέσιν της εἰς τὴν μεγαλειτέραν αὐτῆς ἀδελφὴν, τὴν ἡμέραν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο γὰρ μεταβῶσι παρὰ τῷ Ἄριφᾷ εὐρισκομένῳ εἰς ἀπόστασιν τριῶν ὥρων. Ὁρθρου βαθέος πεντήκοντα περίπου ἰππεῖς ἦσαν ἤδη ἔτοιμοι, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ Σείχης τῆς φυλῆς μετὰ τοῦ Ἀβδουλλά καὶ τῶν τριῶν συζύγων του. Ἡ Κάμμαρ ἔμεινεν εἰς τὴν σκηνήν, τὸ δὲ ποιμνιον ἀφέθη ἐλεύθερον εἰς τὰς πέριξ γαίας. Ἡ συνοδία διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀπέραντον ἔρημον ἔχουσα πρὸς τὰ νότια τὴν ἀνατολήν. Οἱ νεώτεροι τῶν ἰππέων ἤρχισαν ἤδη καλπάζοντες, κραδαίνοντες τὰς λόγχας αὐτῶν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο γὰρ ἐπιτεθῶσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Μετὰ δύο ὥρας ἐφθασαν παρὰ μικρὰν λίμνην πλήρη ὕδατος, ἀνανεουμένου ὑπὸ πηγῆς ρεούσης ἀνωτέρω· παρὰ τὰς ὄχθας αὐτῆς ἐφύοντο λεπτοὶ κάλαμοι καὶ δενδρώδεις μίνθοι, ἐκεῖ ἀφίππευσαν καὶ ἕκαστος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου αὐτοῦ τεμάχιον ἄρτου καὶ φρίνικας. Ἠρίστευσαν ἐν σιωπῇ, τινὲς ἔπιον ὕδωρ καὶ προσηυχήθησαν, ἄλλοι ἐπότισαν τοὺς ἵππους αὐτῶν καὶ ἄλλοι ἐκάντισαν. Μετὰ τινα λεπτὰ ἠκούσθη ὁ Σείχης εἰπών:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἐμπρός.

Καὶ ἡ συνοδία ἐξακολούθησε τὸν δρόμον αὐτῆς, μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν ἐφάνησαν τὰ σκηνώματα τῶν ὁμοφύλων αὐτῶν Διλέμ, ἐν οἷς εὐρίσκετο καὶ ὁ Ἄριφα. Δύο ἰππεῖς ἀποσταλέντες παρὰ τοῦ σκηνοῦντος Σείχου ἦλθον εἰς προῦπάντησιν τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ καὶ ἀρχηγοῦ τῆς πατρίδος, ἐν ἣ συνέβη τὸ ἐγκλημα. Μετὰ τὴν προσαγόρευσιν ἀπὸ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ των :

— Ἐὰ ἐμάθαμεν ὅλα, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν τῷ Σείχῃ. Ὁ ἀδελφός σου ἔλυπήθη πολὺ. Ἀλλὰ θ' ἀποδοθῆ δικαιοσύνη, διότι ὡς σήμερα ὁ Ἄριφας ἐτιμώρησε πάντοτε τὸν ἔνοχον.

— Ὁ Ἄριφας τῶν Διλέμ εἶναι ξακουστός εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς, ἀπῆντησεν ὁ Σείχης. Ἡ σοφία του εἶναι μεγάλη σὰν τὴν σοφίαν τοῦ

¹ Οὕτως ἀποκαλοῦσιν ἀλλήλους οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων πατριῶν.

Σελμάν εμπή Δαούτ[†]. Δὲν ξέρω τί δαίμονας ἐμβῆκε ἔσθ' σπίτι τοῦ Ἀβδουλλά. Ὅλα τὰ κακὰ ἀπὸ 'κεῖ μᾶς ἔρχονται.

Καὶ οὕτω συνδιαλεγόμενοι ἔφθασαν παρὰ τὴν σκηνὴν τοῦ Σείχου ἐκείνου, ἥτις, μεγάλη καὶ εὐρεῖα, ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ πεντακόσια ἄτομα. Ὅλοι ἀφίππευσαν παραδώσαντες τοὺς ἵππους των εἰς τοὺς νεωτέρους τῶν ξενιζόντων, οἵτινες καὶ ἐφρόντισαν τὰ δέοντα περὶ αὐτῶν. Εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς ἐκάθητο Βεδουίνος πεντηκοντούτης περίπου, μὲ τὴν ρυσιογνωμίαν νοήμονα καὶ ὀξύδερκῆ, ὅστις ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῶν ξένων ἠγέρθη. Ἦτο ὁ Ἄριφας.

Καὶ ἤρξαντο τότε οἱ χαιρετισμοὶ καὶ οἱ ἀσπασμοὶ καὶ αἱ περιπτύξεις καὶ αἱ θωπεῖαι πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' ὁ Ἄριφας διετήρει πάντοτε αὐστηρὸν τὸ ἦθος καὶ σοβαρὸν τὸ πρόσωπον.

Μετὰ δεκάλεπτον ἀνάπαυλαν, ἀφοῦ προσεφέρθη καφές εἰς τοὺς ξένους κατὰ σειρὰν μὲ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν κύαθον καὶ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς προχόης, ἤρξατο ὁ Σείχης διηγούμενος εἰς τὸν Ἄριφαν τὸ γεγονός καὶ ἐπέρανεν εἰπὼν :

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἤλθαμε νὰ δώσης δικαιοσύνην καὶ νὰ ὑποδείξης τὸν ἐνοχόν, τὸν ὑποῖον καὶ θὰ φονεύσουν διὰ λογχομοῦ ὑπὸ τὰ ὄμματά σου.

Ἀφοῦ ἤκουσε τὴν ὑπόθεσιν ὁ Ἄριφας, ἐζήτησεν ὕδωρ καὶ πλύνας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐθώπευσε τὸ γένειον καὶ εἶπεν :

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τοῦ μακροθύμου καὶ πολυευσπλάγχνου, ἔς ἔλθῃ ἡ μάνα τοῦ παιδιοῦ. Δύο γυναῖκες κρατεῦσαι τὴν Δζεμίλε ἐκ τῶν βραχιόνων ἔφερον αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ τῆς ἐρήμου, ὅστις μετὰ γλυκείας φωνῆς εἶπε πρὸς αὐτήν :

— Κέρη μου, αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξιχνίαστοι. Ἐχασες τὸν υἱόν σου ἕως οὗτος ἐπρόκειτο νὰ γείνη κακὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ Θεὸς σοῦ τὸν ἀφῆρεσε. Ἡ παντοδυναμία του δύναται νὰ σέ δώσῃ ἄλλον εἰς τὴν θέσιν του. Παρηγορήσου καὶ χωρὶς νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψει εἴτε ἔχθραν εἴτε συμπάθειαν, εἶπέ μοι πρὸς πείαν τῶν δύο γυναικῶν τοῦ συζύγου σου ἔχεις ὑπόνοιαν ὅτι ἐστραγγάλισε τὸ τέκνον σου ;

— Ἄριφα, εἶπεν ἡ Δζεμίλε, τὸ παιδί μου τὸ ἐπνιζαν χέρια καταραμένα παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Θὰ μείνω χωρὶς καμμικὴ παρηγοριὰ, ἐνόσω ἡ δικαιοσύνη σου δὲν τιμωρήσῃ τὸν φονεῖαν. Ἡ ὑποψία μου εἶναι τόσον εἰς τὴν μίαν ὅσον καὶ εἰς τὴν ἄλλην γυναῖκα. Καμμία ἀπ' ταῖς δύο δὲν μὲ ἠγάπα. Ἐπειδὴ ἄμως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ παιδιοῦ μου ἡ Χαδίτσα μ' ἔδειξε συμπάθειαν καὶ κατηγορήσεν ἐνώπιόν μου τὴν

[†] Σολομών υἱὸς Δαυὶδ, — ὁ Σοφὸς Σολομών.

Ναίλε, ἡ ὁποία οὔτε ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ παρηγορήσῃ, θαρρῶ ὅτι τὸ παιδί μου τὸ ἐπνιξεν ἡ Ναίλε, διότι ἦτο ἀρσενικὸν καὶ διότι ὁ μόνος υἱὸς τῆς, ὁ ὁποῖος ἔκοψε καὶ τὸ δζεῖννεπ, καὶ τότε δὲν τὸ ἴπιστεψαν, ἔφυγε καὶ τὴν ἄφηκε μονάχη. Δὲν ὑποστηρίζω ὅμως τίποτε· σὺ εἶσαι ὁ δικαιοκρίτης καὶ δίκασε· ἡ ἁμαρτία ἔς τὸ λαιμό σου.

Ὁ δικαστὴς ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν, ἐνῶ ὅλοι οἱ παρεστῶτες ἐτήρουν βαθεῖαν σιγὴν, εἶτα δὲ εἶπε :

— Ἄς φέρουν ἐδῶ τὴν Ναίλε.

Γυμνόπους βεδουίνος, κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ναίλε, ἔφερεν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεὶ τῇ εἶπε :

— Σὲ κατηγοροῦν, κόρη μου, διότι ἐπνιξες τὸ τέκνον τῆς τρίτης γυναικὸς τοῦ συζύγου σου. Τί ἔχεις νὰ εἴπῃς σὺ εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν;

Ἡ Ναίλε ἀνελύθη εἰς δάκρυα, μὲ φωνὴν δὲ διακοπτομένην ὑπὸ λυγμῶν εἶπε :

— Δοξάζω τὸν Θεὸν καὶ τὸν προφήτην του, διότι οὔτε ἰδέα τοιοῦτου ἐγκλήματος μ' ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν. Εἶμαι κ' ἐγὼ μήτηρ καὶ γνωρίζω τὸν πόνον τῆς ψυχῆς τῆς Δζεμίλε, ἡ ὁποία παραζαλιζομένη νομίζει ὅτι εὐκολὰ πνίγεται ἀθῶον βρέφος. Ἐκοιμώμην ὅταν μ' ἐξύπνησαν καὶ μὲ εἶπον τὸ τί συνέβη· καλλίτερα νὰ ἐκοιμώμην τὸν ἀξύπνητον, διὰ νὰ μὴ προστεθῇ εἰς τὴν στέρησιν τοῦ ἀγαπημένου μου Σέμηζ καὶ ἄλλῃ θλίψις, καὶ νὰ μὴν ὑποθέσουν οἱ ὁμόφυλοί μου ὅτι εἶμαι ἱκανὴ διὰ τοιοῦτο κακούργημα. Οὔτε τὸ ἐπραῖξα, οὔτε κατηγορῶ κανένα δι' αὐτό. Σὺ ὁ ἀναγινώσκων εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ἤμπορεῖς νὰ τὸ εὔρης, ἐγὼ εἶμαι ἀθῶα ἀπὸ τὸ ἐγκλημα καὶ λυποῦμαι κατάκαρδα, διότι μὲ ἀνακάτωσαν εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν.

— Δὲν ὑποψιάζεσαι κανένα ὁ ὁποῖος νὰ τὸ ἔκαμε ;

— Ὅχι· ἡ σκηνὴ τοῦ Ἀδδουλλα ἔχει τρία χωρίσματα· κάθε γυναῖκα ἔχει τὸ χωρίσμα τῆς· ἐγὼ ἦμην εἰς τὸ ἰδικόν μου, ὅταν ἐμβῆκαν καὶ μὲ ἐξύπνησαν, τότε δὲ ἤκουσα καὶ τὰς φωνὰς καὶ τὰ κλάμματα τῆς μάνας τοῦ παιδιοῦ.

— Στάσου παρέκει. Ἄς φέρουν τὴν Χαδίτσαν, διέταξεν ὁ Ἄριφας.

Καὶ παρουσιάσθη ἡ Χαδίτσα περιστρέφουσα βλέμματα ἐξηγριωμένα εἰς τοὺς παρεστῶτας, στάσα δὲ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ μὲ ὕφος τολμηρόν, πρὶν ἢ οὗτος τὴν ἐρωτήσῃ τι, ἤρχισε λέγουσα :

— Δικαιοκρίτη Ἄριφα ! Τὸ ἐγκλημα ποῦ ἔγεινε εἰς τὴν σκηνὴν μας μάς λεκιάζει ὅλας· πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ἡ ἔνοχος· ξένος δὲν ἐμβῆκε εἰς τὴν σκηνὴν. Αὐτὴ ἡ ὑποκρίτρια ποῦ κλαίει ἐκεῖ, αὐτὴ τὸ διέπραξε. Ἀπὸ τὸν φθόνον τῆς διότι δὲν ἔχει πλέον τὸν προκομμένο

τὸν υἱὸν τῆς, δὲν ἤθελε νάχουν κι' ἄλλαις. "Όταν πέρσι, ποῦ ἔκοψε τὸ δζεϊννεπ τοῦ Σέχη τὸν κατηγορήσα, δὲν μὲ πίστεψαν. "Αν τότε ὁ Σέχης ἔκαμνε κάτι τι, δὲ θὰ κλαίγαμε σήμερα τὸ καῦμένο τὸ πλάσμα· καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Νάϊλε πάντοτε κλαίουσαν: — Τί σ' ἔπταιε, μωρή, τὸ ἄθῶο τὸ παιδί; Διαστρεμμένη! ἂν μπορῆς εἰπε καὶ σ' ἐμένα πῶς δὲν τῶπνιξες ἐσύ.

— Διαμαρτύρομαι, εἶπεν ἡ Νάϊλε, καὶ ἀναθέτω εἰς τὸν Θεὸν νὰ δείξῃ ποῖος τὸ ἔκαμε.

— Ὁ Θεὸς δὲν ἀνακατώνεται σὲ τέτοιες πράξεις. Τὸ λέγω καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ἐσύ τὸ ἔπνιξες, ἐσύ!

— Ἄλλάχ! Ἄλλάχ! ἀνέκραξαν οἱ παριστάμενοι· ὁ δὲ Ἄριφας ἐφαίνετο σύννους καὶ κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ γένειόν του, καὶ εἶπε πρὸς τὴν Χαδίτσαν:

— Ποῦ βασίζεις, κόρη μου, τὴν ὑποψίαν σου ὅτι τὸ ἔπνιξεν ἡ Νάϊλε; Ἴσως ἦλθε κανεὶς ἐξώθεν κρυφὰ καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσετε.

— Θὰ ὑπέθετα τέτοιο πρᾶγμα, ἂν δὲν ἐγνώριζα ὅτι ἡ Δζεμίλε δὲν δὲν ἔχει ἄλλην νὰ τὴν ἐχθρεύεται ἀπὸ τὴν Νάϊλε· ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴν σκηνὴν εἶμαστε μόνον ἢ τρεῖς· οἱ ἄνδρες κοιμοῦνται ἐξω. Ἡ μητέρα του δὲν τῶπνιξε, ἐγὼ δὲν τῶπνιξα, ἄρα λοιπὸν τῶπνιξεν ἡ Νάϊλε.

Ὁ Ἄριφας ἐσκέπτετο ἐκκοκκίζων τὸ κομβολόγιόν του· οἱ λοιποὶ παρακαθήμενοι ἐσιώπων, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δὲ τις αὐτῶν ἀνεφώνει — Ἄλλάχ! Ἄλλάχ!

Μετὰ τινῶν λεπτῶν παύσιν ὁ Ἄριφας ἠγέρθη καὶ λαβὼν ὕφους ἐπίσημον εἶπε:

— Ὡ Σύνοδος τῶν Διλέμ. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι πολὺ σκοτεινὴ καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ποῖα ἐκ τῶν δύο διέπραξε τὸ ἔγκλημα. Ἐπειδὴ ὁμως εἶναι ἀνάγκη νὰ εὔρεθῇ ἡ ἔνοχος, θὰ μεταχειρισθῶ ἐν μέσον καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ Ἰψίστου. Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ ὕψωμα τῆς γῆς ἐκεῖ; ἄς μεταφερθῶσιν αἱ δύο κατηγορούμεναι ἐπ' αὐτοῦ· ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐκγυμνωθῶσι καὶ ὅταν δώσω ἐντεῦθεν τὸ σύνθημα διὰ μιᾶς πιστολιᾶς, θὰ τρέξουν γυμναὶ ὅπως θὰ εἶναι καὶ αἱ δύο πρὸς ἐμέ· ἐκείνη τὴν ὁποίαν θὰ βοηθήσῃ ἡ Θεῖα δύναμις νὰ ρθᾶσῃ ἐδῶ πρώτη καὶ νὰ ἀσπασθῇ πρώτη τὸν μανδύαν μου ἐκείνη εἶναι ἡ ἄθῶα· ἡ δὲ μένουσα ὀπισθεν εἶναι ἡ ἔνοχος. Ἐμπρός. Μεταφέρετε τὰς δύο γυναῖκας εἰς τὸν λόφον. Ἀφήσατε αὐτὰς νὰ γυμνωθῶν· δώδεκα παλληκάρια ἄς ἐτοιμάσουν τὰς λόγχας των διὰ νὰ διαπεράσουν τὴν ἔνοχον. Πηγαίνετε.

— Καλὴ ἀπόφασις! Καλὴ ἀπόφασις! ἐψιθύρισαν οἱ παρακαθήμενοι δημογέροντες.

— Ὁ Θεὸς γὰρ δώσῃ δύναμις εἰς τὰ πόδια τῆς ἀθώας, προσέθηκεν ἡ Σείχης.

Ὅτε τινὲς τῶν νέων παρελάμβανον τὰς δύο γυναῖκας διὰ γὰρ συνοδεύσωσιν αὐτὰς εἰς τὸν λόφον, ἡ Νάϊλε ἐλθεῦσα ἐνώπιον τῆς ὁμηγύρευος ἔστη πρὸ τοῦ Ἄριφα καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Δίκαιε κριτά, ἡ ἀπόφασίς σου ὅσον σεβαστὴ καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἶναι δυνατὸν γὰρ ἐκτελεσθῆ· κατόπιν τόσων κατηγοριῶν καὶ ὕβρεων τὰς ὁποίας ὑπέμεινα, ὁ μόνος θησαυρὸς ποῦ μ' ἔμεινε ἦτο ἡ γυναικεία μου ἐντροπή. Καὶ τώρα θέλεις γὰρ φανῶ ὀλόγυμνος εἰς τὰ μάτια τόσου κόσμου. Αὐτὸ ποτέ! Διάταξε καλλίτερα γὰρ μὲ λογχίσουν.

— Δὲν γίνεται! δὲν γίνεται! ἀνέκραζον πολλοί. Ὅ,τι εἶπεν ὁ Ἄριφας πρέπει γὰρ γείνη. Ἡ ἔμπνευσις του θὰ ἐκτελεσθῆ. Πηγαίνετε.

— Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμη, εἶπεν ἡ Χαδίτσα.

Καὶ ἔσυραν τὰς δύο γυναῖκας εἰς τὸν λόφον. Ὁ Ἄριφας ἠτοίμασε τὸ πιστόλιον. Οἱ λοιποὶ ἠγέρθησαν, μετὰ προσοχῆς δὲ καὶ συγκινήσεως ἐβλεπον πρὸς τὸν λόφον· ἐκεῖ ἡ μὲν Χαδίτσα ἤρξατο ἐκγυμνουμένη, ἡ δὲ Νάϊλε περικαλυφθεῖσα μὲ τὸν μανδύαν τῆς ἐκάθησε κατὰ γῆς καὶ ἐδήλωσεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν προσκαθοῦντας γὰρ τὴν πείσωσιν, ὅτι ἐπρότιμα τὸν θάνατον.

Μετὰ μικρὸν ἠκούσθη ἡ ἐκπυρσοκρότησις τοῦ πιστολίου, ὅλοι δὲ οἱ παρευῶτες εἶδον ἀντὶ δύο, μίαν γυναῖκα ὀλόγυμνον γὰρ τρέχῃ καὶ γὰρ σπεύδῃ ὅπως ἀσπασθῆ τὸν μανδύαν τοῦ Ἄριφα, ὅστις ὠχρὸς καὶ συγκινημένος ἵστατο ὀρθίως κρατῶν ἀκόμη τὸ πιστόλιον εἰς τὴν χεῖρα. Ἡ γυμνὴ καὶ τρέχουσα γυνὴ ἦτο ἡ Χαδίτσα· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐγγίσει τὸν μανδύαν τοῦ δικαστοῦ, οὗτος διὰ μιᾶς διατακτικῆς χειρονομίας τὴν ἀπέωθησεν ἀνακράζων :

— Στάσου γυναῖκα! Ἐσὺ ἐπνιξες τὸ παιδί· ὅταν μία γυναῖκα περιφρονῇ καὶ ἐκθέτῃ τὴν ἰδίαν τῆς τιμὴν, εἶναι ἱκανὴ γὰρ πράξῃ κάθε ἔγκλημα. Κτυπήστε την.

Εἰς τὸ ἀνέκκλητον διάταγμα τοῦ Ἄριφα ἡ μὲν συνάθροισις ἀφῆκε φωνὴν ἐκπλήξεως ἅμα καὶ θαυμασμοῦ, δέκα δὲ λόγχοι διστρύψησαν ἐν ἀκαρεῖ τὸ γυμνὸν σῶμα τῆς κακούργου. Πρὶν δ' ἢ ἀκουσθῆ καλῶς ὁ γογγυσμὸς τῆς πλησσομένης:

— Σταθῆτε! εἶπεν ὁ Ἄριφας καὶ πλησιάσας πρὸς τὴν ἀναπνέουσαν εἰσέτι· Χαδίτσαν τῇ εἶπε μὲ ἀπότομον φωνήν.

— Πῶς ἐκοψες τὸ Δζεῖννεπ;

— Μὲ τὸ μαχκίρι. . . ἀπήντησεν αὐτῇ σχεδὸν λιπόθυμος καὶ πάλ-

ραυτα, ὄχι . . . δὲν τῶκοψα ἐγώ . . . ὄχι καὶ συσπειρωθεῖσα ἐφ' ἑαυτῇ, ἔπεσε νεκρὰ κατὰ γῆς.

— Χέλε ! Χέλε ! Χέλε ! ἠκούσθησαν τότε φωνάζουσαι αἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς, καὶ οἱ Βεδουῖνοι ἐνθουσιασθέντες ἐκ τῆς ἀπονειμηθείσης δικαιοσύνης, ἔριπτον βολὰς εἰς τὸν ἀέρα, ἐκραύγαζον ὑπὲρ τοῦ "Αριφα Χόσσα Χόσσα ! καὶ ὠρῶντο ὡς βρουχόμενοι σκύμνοι, δύο δὲ ἠλικιωμένοι γυναῖκες πλησιάσασαι πρὸς τὸ ἐκπνέον σῶμα ἐκάλυψαν αὐτὸ διὰ μαύρου μανδύου καὶ ἔστησαν ἐκεῖ ἀναμένουσαι τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πλήθους.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ συνοδία ἀπεχειρέτιζε τὴν ἀδελφὴν πατριάν, ἐφίλει τὴν χεῖρα τοῦ Σολομῶντος τῶν Διλέμ, ἔπτευε καὶ ἀπήρχετο ἐν ἀγαλλιάσει καὶ θριάμβῳ, ἐγκαταλείπουσα τὸ μέρος ἐν τῷ ἠπείῳ ἀπέπλυνε τὸν ῥύπον τοῦ κακουργήματος.

Ὁ ἥλιος ἐπίσης ἀπεχειρέτιζε τὴν ἀτέρμονα πεδιάδα καὶ κατήρχετο ἐκεῖθεν τοῦ ὀρίζοντος, ὅταν οἱ Διλέμ ἔφθασαν εἰς τὰ σκηνώματα αὐτῶν, ἐνθα αἱ γυναῖκες ἐξεληθῶσαι τῶν σκηνῶν τοὺς ὑπεδέχθησαν διὰ νέων ἐλεάεῦ καὶ ὠσαννά.

Παρήλθεν ἕτερον ἔτος. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πολὺς ἐγένετο λόγος ἐν τῇ φυλῇ καὶ τοῖς πέριξ περὶ τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια ἀφηγήθημεν. Ἐθαυμάζετο ἰδίᾳ ἡ ὀξύδερκεια καὶ ἡ διορατικότης τοῦ "Αριφα, κατέστη δὲ τόσον δημοτικὸς, ὥστε καὶ μέχρι τῆς σήμερον παρὰ τοῖς Βεδουῖνοις μένει ὡς παροιμιώδης ἡ διεξαγωγή τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ὅπως δὲ πάντοτε κατόπιν πολέμου ἐπέρχεται εἰρήνη, κατόπιν λαίλαπος νηνεμία καὶ κατόπιν τρικυμίας γαλήνη, οὕτω καὶ ἐν τῇ φυλῇ τῶν Διλέμ ἅπαντες ἠσυχολοῦντο ἡσυχοὶ καὶ ἀμέριμνοι εἰς τὴν περιποίησιν τῶν ποιμνίων αὐτῶν.

Καὶ ἡ σκῆπη τοῦ Ἀβδουλλά ἐπανεῦρε τὴν ἡπυχίαν αὐτῆς. Ἡ Νάϊλε ἀπεσύρθη ἐκ τῆς μεγάλης σκηνῆς εἰς παράπλευρον μικροτέραν, ἔμεινε δὲ πραγματικὴ οἰκοδέσποινα ἡ Δζεμίλε, παρηγορευμένη ἐκ τῆς ἐλπίδος ὅτι ὁσονούπω θὰ ἐγένετο μῆτηρ νέου υἱοῦ. Μόνη ἡ δύστηνος Κάμμαρ μείνασα ὄρφανή, κακοθύλομένη παρὰ τῶν λοιπῶν γυναικῶν τῆς φυλῆς ὡς κόρη κακούργου, καὶ μὴ ἔχουσα οὐδενὸς τὴν συμπάθειαν, ἐθλίβετο καὶ ἐτήκετο, συγκεντροῦσα ὅλην αὐτῆς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Σιρχάν, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν πλεῖστον χρόνον διήρχετο ἐν τῇ ἐρήμῳ, μακρὰν τοῦ πλήθους καὶ παρὰ τὸ ποιμνιον, ὅπερ ἐνεπιστεύθη αὐτῇ ὁ Σέμηζ. Ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτῆς μελαγχολίᾳ διὰ τὸν ἀπρόοπτον θάνατον τῆς μητρος αὐτῆς παρηγορεῖτο ἐν μέρει, σκεπτομένη ὅτι ὁ Σέμηζ ὅπου-

δήποτε καὶ ἂν εὕρισκετο, θὰ ἐμάνθανε βεβαίως τὴν ἀθώωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς βδέλυρας κατηγορίας τοῦ Δζεϊννεπ καὶ θὰ ἐνέπιπτε μίαν νύκτα ἐντὸς τῆς φυλῆς ὡς ἀστὴρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, τότε δὲ θὰ ἐξετέλει τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ. Καὶ ἀνεμιμνήσκετο τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην συιάντησιν μὲ τοὺς Ἀνιζέ, καὶ ἠσθάνετο ἅπαν τὸ σῶμα νὰ φρίσση εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου, ἡ δὲ συγκίνησις αὐτῆς μετεδίδατο ὡς διὰ μαγνητικοῦ ρεύματος εἰς τὸν Σιρχάν, ὃν ἐθώπευε διὰ τῆς χειρὸς καὶ ὁ ὁποῖος καθήμενος παρ' αὐτῆ ἐκτύπα ἐρρυθμῶς τὴν οὐρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς μαστίγιον.

Ἄλλ' ὁ χρόνος παρήρχετο καὶ ὁ Σέμηζ δὲν ἐφαίνετο, ἡ δὲ Κάμμαρ δεκατριέτις ἤδη εὕρισκετο πλέον εἰς ὥραν γάμου. Τὸ εὐκαμπτον αὐτῆς σῶμα, εἰ κἀθυγροὶ καὶ μεγάλοι αὐτῆς ὀφθαλμοί, ἡ γλυκύτης ἐν γένει τοῦ προσώπου καὶ τῶν τρόπων αὐτῆς, προῦκάλουν προτάσεις γάμου ἀπὸ μέρους νεαρῶν τινῶν ποιμένων, θυσιαζόντων εἰς τὴν καλλονὴν καὶ εἰς τὰς ἀρετὰς τῆς κόρης τὴν ἐγκληματικότητά τῆς τιμωρηθείσης μητρός. Ἡ Κάμμαρ ὅμως ἀπήντα ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μὴν ὑπανδρευθῆ. Ἐν τῇ μοναξίᾳ ἐν ἣ διετέλει, ἀπηλπίζετο ἐνίοτε καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ λυτρώσῃ αὐτὴν τοιοῦτου βίου. Ὅτε περὶ τὰς ἀρχὰς Μαΐου κερβάνιον ἐκ τεσσαράκοντα καμήλων ἐρχόμενον ἐκ Βαγδάτης ἐκόνευσε πλησίον τῆς φυλῆς, ἡ Κάμμαρ ἔμαθεν ὅτι τὸ κερβάνιον διηυθύνετο εἰς τοῦ Χουμούτ-ἐλ-Βάργας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Δαμασκόν.

Ἀμέσως διενοήθη ὅτι ἠδύνατο νὰ μεταβῆ αὐτὴ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Σέμηζ. Τί τὴν ἠμπόδιζε; Ἐσκέφθη ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ἐκμυστηρευθῆ εἰς οὐδένα τὴν ἀναχώρησίν της, διότι, ἂν ἐζήτηι ἄδειαν, θὰ ἀπεποιῶντο καὶ οἱ ὁμόφυλοί της νὰ τὴν ἐπιτρέψωσι καὶ οἱ συνοδοὶ τοῦ κερβανίου νὰ τὴν παραλάβωσιν ὅθεν ἐκαιροφυλάκτει ἄγρυπνος τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἐξεκίνηι τὸ κερβάνιον. Ὅτε δὲ δύο ὥρας πρὶν ἐξημερώσῃ ἤκουσε τὸν ἀρχηγὸν τῆς συνοδίας νὰ δίδῃ τὸ σύνθημα τῆς ὁδοιπορίας, ἡ Κάμμαρ ἀψοφητεὶ διωλίσθησεν ἔξω τῆς σκηνῆς συγγενοῦς της, ἔνθα διενυκτέρευε. Καίτοι τὸ σκότος ἦτο ἀκόμη βαθύ, αἱ κάμηλοι ὅμως γονατισμένοι ἐφορτώνοντο μεθ' ὑπομονῆς μυρηκάζουσαι μακαρίως, μόνον δὲ εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ φορτωτοῦ ἠγείροντο καὶ ἐπλησίαζον πρὸς τὰς ἤδη ἐτοιμασθείσας. Ὅταν αἱ τεσσαράκοντα κάμηλοι ἦσαν φορτωμένοι, ἡ πρώτη αὐτῶν προεξέτεινε τὸν πηχυαῖον λαμόν της πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν αὐτῇ μέρος καὶ ἤρξατο βαδίζουσα, αἱ δὲ λοιπαὶ ἠκολούθησαν κανονικώτατα αὐτήν. Οἱ δέκα συνοδοὶ τοῦ κερβανίου ἵππεῖς ἴσταντο μακρόθεν καὶ ἐπερίμενον νὰ τεθῆ τὸ πᾶν εἰς κίνησιν, οἱ λοιποὶ ἀκόλουθοι ἦσαν πεζοί, τελειώσαντες δὲ τὰς φορτώσεις, ἔλαβον τὰς ράβδους των ἀνά

χειρας και ανεμιχθησαν μεταξυ των καμηλων, τότε η καιροφυλακτουσα Κάμμαρ επλησιασεν εκ των οπισθεν μιαν καμηλον και συλλαβουσα δια της δεξιας την μικραν αυτης ουραν ανεοριχηθη θεσσασα τον αριστερον αυτης ποδα εις το προεξεχον του ζωου γονατον, ουτω δε ανηλθεν επι της ραχεως αυτου. Ουδεις παρετηρησεν αυτην, το δε κερβανιον, ομοιον προς στολον πλοιων εγκαταλειπόντων τον λιμενα, προυχωρησε σιωπηλωσ προς της ερημου το πελαγος.

Μετα δυο ωρων δρομον το σκοτος ηρχισε να αραιουται, βαθμηδον τα αντικειμενα και αι σκιαι ελαμβανον την πραγματικην αυτων μορφη, τότε δε εις των ιππεων επιθεωρων το κερβανιον, διεκρινεν επι της ραχεως μιαν καμηλου και εν τω μεσω δυο σακκων την Κάμμαρ. Ειδοποιησεν αμεσως τους συντροφους αυτου, ετινες ελθόντες εκει και βλέποντες την κόρην επι της καμηλου την ηρωτησαν:

— Νειά κόρη ! τί γυρεύεις εκει και ποια εισαι ;

— Είμαι από τους Διλέμ και πηγαίνω εις τον Χουμουτ-έλ-Βάργας όπου είναι ο αδελφός μου.

— "Ε ! καλά ! ειπεν ο φαινόμενος ως αρχηγός, δέν επρεπε να μας το 'πης πρώτα ; "Ετσι κρυφά κρυφά ταξειδεύουν οι άνθρωποι ;

— Να με συγχωρέσετε, "Ηταν νύχτα και δέν θέλησα να σας άνησυχήσω.

— Αυτό το λαγωνικό δικό σου είναι ;

Τότε η Κάμμαρ εστρεψε το βλέμμα προς τα οπίσω και ειδε τον Σιρχάν, τον αγαπητόν Σιρχάν, οστις οσφρανθείς την αναχώρησιν αυτης πιστώς την ηκολούθησε.

— Ναί ! είναι ο Σιρχάν, ο καυμένος !

Οι συνοδοί του κερβανίου εβεβαιώθησαν ότι ητο μια εκ των συνήθων οδοιπόρων, αιτινες σκοποῦσαι να μεταβώσιν εις μέρος απέχον πολυ καιροφυλακτουσι την διάβασιν κερβανίου και ακολουθοῦσιν αυτό. Ίδόντες δε και ότι ητο κόρη νεαρά, αφηκαν αυτην καθημένην επι της καμηλου και δέν την διετάραξαν πλέον.

Το κερβανιον εξηκολούθει ήσύχως την πορείαν αυτου. Εταξειδευεν ήμέραν και νύκτα και μόνον ωρας τινάς ανεπαύετο εις τα κοιλώματα της ερημου, ένθα έδιδετο ολίγη ζύμη κριθαλεύρου ως τροφή εις τας καμηλους. Μετα δρομον τριων ήμερονυκτίων έμενον μόνον δώδεκα ωραι δια να φθάση εις τα σκηνώματα του Χουμουτ-έλ-Βάργας, οστις απείχε πέντε ωρας από των έρείπιων της αρχαίας Παλμύρας. Το κερβανιον εφθασεν ήδη εις μέρος γνωστόν, το Μένζηλ, ένθα ανέβρυεν εκ πηγής ύδωρ διαυγές, υπερ εκχυνόμενον έξωογόνει την έρημον, καλυπτομένην

ὑπὸ χλόης ἀπαλῆς εἰς ἀρκετὴν περιφέρειαν. Ἐκεῖ διέταξεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κερβανίου νὰ ἡσυχάσωσιν αἱ καμήλοι ἐπὶ τινὰς ὥρας, γονατίσασαι δὲ ἀπασαι ἐξεφορτώθησαν ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν, οἵτινες ἐτοποθέτησαν τὰ φορτία εἰς ἓν μέρος, ἀφέντες τὰς καμήλους νὰ βόσκωσι καὶ μετὰ μικρὸν συναθροισθέντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἤναψαν πυρὰν καὶ προητοίμαζον τὸν καφέν.

Ἡ Κάμμαρ καίτοι προσκληθεῖσα εἰς τὴν ὁμήγυριν, ἀπέφυγεν ὅμως νὰ μεταβῆ καὶ συσπειρωθεῖσα ἐντὸς τοῦ μανδύου τῆς κατεκλίθη ἐπὶ τριῶν σάκκων καὶ ἀπεκοιμήθη, ἔχουσα παρὰ τοὺς πόδας τῆς τὸν Σιρχάν.

Μετὰ μικρὸν καὶ οἱ λοιποὶ, κεκμηκότες ὡς ἦσαν, κατεκλίθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐμείνε δὲ μόνον εἰς, ὁ σκοπὸς, ὅστις ἤρξατο νενενίζων Ὀλιβερὸν καὶ μονότονον ἄσμα.

Ἡ νύξ ἐπροχώρει. Ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐφάνη ἤδη ὁ Σείριος προάγγελος τοῦ Δύγερινου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ σκοπὸς ἐνόμισεν ὅτι εἶδε σκιάν τινα διερχομένην ὡς ἀστραπὴν εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν· ἠγέρθη ἐπὶ τῶν γονάτων, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε· ἔπεσε πρηνῆς ἐπὶ τῶν σάκκων καὶ ἐστήλωσε τὰ βλέμματα αὐτοῦ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τῷ ἐφάνη τότε ὅτι εἶδε δευτέραν σκιάν, οἷον αἰ ἰπταμένην, τὴν ὁποίαν μετὰ μικρὸν παρηκολούθει τρίτη. Δὲν ἦτο ὀπτικὴ ἀπάτη. Ἦσαν ἰππεῖς. Κατῆλθε καὶ ἔθηκε τὸ οὖς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἠκροάσθη δὲ προσεκτικῶς ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν. Ἐγερθεὶς τότε ἐκραύγασε :

— Ἐλ Γαζοῦ, ἔλ Γαζοῦ ! ἦτοι οἱ λησταί, οἱ λησταί, σηκωθῆτε.

Ἐν τῷ ἅμα ἠγέρθησαν ἅπαντες· αὐτὸς δὲ τρέξας παρὰ τῷ ἀρχηγῷ ὠμίλησεν αὐτῷ. Ἐν μιᾷ στιγμῇ οἱ δέκα ἰππεῖς ἦσαν ἔτοιμοι, μὲ τὰς λόγχας ἀνὰ χεῖρας, ἔφιπποι· οἱ πεζοὶ ἤρξαντο φορτώνοντες τὰς καμήλους. Εἰς αὐτῶν ἐξύπνησε καὶ τὴν Κάμμαρ.

— Σήκω, σήκω, μᾶς ἐπάτησαν οἱ Γαζοῦ, πῆγαιν' ἐκεῖ πίσου ἀπὸ τὰ καλάμια τοῦ νεροῦ καὶ κρύψου· νὰ ἰδοῦμε τί θ' ἀπογείνη.

Ἡ Κάμμαρ τρέμουσα μετέβη εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δύο ἰππεῖς ἐν μεγάλῳ καλπασμῷ διῆλθον ὡς βέλη ἐκατέρωθεν τοῦ κερβανίου. Οἱ δέκα ἔφιπποι παρὰ τὰς ἀποσκευάς, ἐτήρουν στάσιν ἐφακτικὴν. Μετὰ μικρὸν τέσσαρες ἄλλοι ἰππεῖς διῆλθον ταχύποδες ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῶν πρώτων. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κερβανίου ἠρώτησε μὲ προσποιητὴν ἀταραξίαν.

— Πόσοι ἔγειναν ;

— Ἐξ, ἀπήντησαν ταυτόχρονως τινές, στρέφοντες τὰ βλέμματα αὐτῶν πανταχόθεν.

— Γρήγορα φορτώσατε, καὶ τελειώνετε, ὑπέλαβεν ὁ ἀρχηγὸς πρὸς τοὺς πεζοὺς, οἵτινες κατεγίνοντο μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ ἔργον.

— Μᾶς λείπουν καμήλαις, μᾶς λείπουν πέντε καμήλαις, εἶπε τότε εἰς τῶν πεζῶν.

Εἰς τὴν ἀγγελίαν ταύτην ὁ ἀρχηγὸς ἐπρόσφερε βλασφημίαν, διέταξε δὲ δύο ἐκ τῶν ὀπαδῶν του νὰ τρέξωσιν εἰς ἀνεύρεσιν.

Μετὰ μικρὸν δὲ ἠκούσθη ἐκπυρσοκρότησις ἀντηχήσασα ὡς τηλέβολαν ἐν τῇ ἐρήμῳ· κατόπιν ἠκούσθη δευτέρα καὶ μετ' αὐτὴν τρίτη· εἶτα δὲ ἀσυνάρτητοι φωναί.

— Ἐμπρός! διέταξεν ὁ ἀρχηγός· καὶ οἱ ὀκτὼ ἵππεῖς διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, ὀπόθεν ἠκούσθησαν αἱ φωναί.

Ὁ αὐγερινὸς εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὸ δὲ λυκαυγὲς ἠγγέλλετο ἤδη διὰ φαινῆς γραμμῆς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν καλπασμοὶ ἀλλεπάλληλοι καὶ πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἐκρύπτετο ἡ Κάμμαρ διήλθον ὡς φαντάσματα δώδεκα περίπου ἵππεῖς. Ἦτο ὁ ἀρχηγὸς μὲ τὴν συνεδίαν του κυνηγῶν τοὺς ληστὰς ἐν τῷ μεταξύ.

Δι' φορτωθεῖσαι κάμηλοι ἠγείροντο καὶ ὠδηγοῦντο ὑπὸ τῶν πεζῶν εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν. Δύο ἐξ αὐτῶν ἴσταντο παρὰ τοὺς δέκα σάκκους, τῶν ὁποίων αἱ κάμηλοι εἶχον ἐξαφανισθῆ.

Εἶχεν ἤδη φέξει, ὅταν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μὲν μέρους ἐφάνησαν τέσσαρες ἵππεῖς ὠδηγοῦντες τὰς πέντε καμήλους ἀνευρεθείσας, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου ἀλληλοκυνηγούμενοι οἱ λοιποὶ δώδεκα ἵππεῖς.

Ἀντηλλάγησαν καὶ ἕτεραι ἐκπυρσοκροτήσεις. Εἰς ἵππος εἶχε πέσει, μετὰ τοῦ ἀναβάτου, ἕτερος δὲ ἄνευ ἀναβάτου ἐκάλπαζεν ἀκολουθῶν τοὺς μαχομένους.

Αἱ πέντε κάμηλοι ἐφορτώθησαν ἐν ἀκαρεῖ καὶ συνηνώθησαν μὲ τὸ κερβάνιον, τὸ ὁποῖον ἐκίνησεν, ὠδηγούμενον ὑπὸ τῶν τεσσάρων ἵππέων καὶ τῶν πεζῶν.

Τότε ἐφθασεν ὁ ἀρχηγὸς μεθ' ἐνὸς ἵππέως καὶ διὰ φωνῆς τρόμου εἶπε πρὸς τοὺς ὠδηγούς :

— Ἀλλάξτε τὸ δρόμο· τραβῆξτε πρὸς τὸ Σάμ.¹ οἱ Γαζοὶ ἦταν ἀπ' τοῦ Χουμούτ· σκοτώσαμε δύο.

Ἡ Κάμμαρ ἠκούσε τὴν διαταγὴν. Τί νὰ πράξῃ ; ν' ἀκολουθήσῃ τὸ κερβάνιον ἦτο περιττόν, ἀφοῦ αὐτὸ ἤλλαξε τὴν διεύθυνσιν· νὰ μείνῃ ἐν μέσῳ ἐρήμῳ, ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ἡ ἀπελπισία της ἐκορυφώθη, ὅταν εἶδεν ὅτι καὶ ὁ Σιρχάν ἐλείπεν ἀπὸ πλησίον της ἀκολουθή-

¹ Δαμασκός.

σας βεβαίως τὸ ἀναχωρήσαν ἤδη κερβάνιον. Ἡθέλησε νὰ ἐγερθῆ, νὰ τρέξῃ, νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τ' ἄλλεπάλληλα αὐτὰ γεγονότα ἐπὶ τοσοῦτον τὴν εἶχον διαταράζει, ὥστε ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τῶν καλάμων.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέστρεφον καὶ οἱ λοιποὶ τέσσαρες ἵππεις τοῦ κερβανίου σύροντες μεθ' ἑαυτῶν ἵππον ἄνευ ἀναβάτου, τὸν ὁποῖον εἶχον λαφυραγωγῆσαι ἐν τῇ ἀνωτέρω γενομένη μάχῃ.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, τὸ κερβάνιον ἦτο ἤδη πολὺ μακρὰν. Αἱ ζωογόνοι ἀκτῖνές του ἐθέρμαινον τὴν λιπόθυμον Κάμμαρ, ἥτις ἤρχισε νὰ συνέρχεται αἰσθανομένη ὅτι τὴν ἐφίλει τις. Ἀνεσκίρτησε καὶ ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδε τὴν κεφαλὴν τοῦ Σιρχάν, ὅστις δὲν ἔπαυε λείχων τὰς παρειάς της καὶ γρυλλίζων διὰ τρόπου ὄλως παραδόξου. Ἐκάθησε στενάζουσα καὶ βλέπουσα τὰ περίξ. Ἀλλὰ τὸ λαγωνικὸν δὲν ἦτο ἡσυχον ἐπήδα, ἵστατο ἐπὶ τῶν δύο πηδῶν καὶ περιεπτύσσετο αὐτήν, ἔδρακνε τὴν ἐσθῆτά της ἀποσπᾶσαν μάλιστα μέρος αὐτῆς.

— Τί ἔπαθε ὁ Σιρχάν : διανοεῖτο ἡ Κάμμαρ.

Ἐσκέφθη νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν πηγὴν διὰ νὰ πλυθῆ· ἀλλ' ὁ Σιρχάν ἔλαβεν ἀντίθετον ὄλως διεύθυνσιν πηδῶν τρία τέσσαρα ἄλματα καὶ στρεφόμενος πάλιν πρὸς αὐτήν, ὡς ἐὰν τὴν προσεκάλει· ἡ Κάμμαρ ὅμως μετέβη πρὸς τὴν πηγὴν, ἀλλ' ἐνῶ γονατισμένη ἐνίπτετο, ἠσθάνθη πάλιν τινὰ νὰ τὴν ἐλκύῃ ὀπισθεν. Ἐτρόμαξε· στραφεῖσα ὅμως εἶδεν ὅτι ἦτο ὁ Σιρχάν, ὅστις γρυλλίζων καὶ κλαίων ἔσυρεν αὐτήν ἐκ τῆς ἐσθῆτος. Ἡ Κάμμαρ συνελθοῦσα ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, εἶδεν ὅτι ὁ σύντροφος αὐτῆς εἶχε τεταραγμένον τὸ βλέμμα, διὰ δὲ τῶν γρυλλισμῶν αὐτοῦ οἶονεὶ τὴν ὠμίλει. Προσεποιήθη ὅτι τὸν ἀκολουθεῖ. Τότε τὸ λαγωνικὸν ἤρχισε νὰ πηδᾷ καὶ νὰ ἐκβάλλῃ γαυγισμοὺς χαρᾶς· ἡ Κάμμαρ τὸν ἠκολούθει. Κατόπιν δὲ δρόμου ἡμιτείας σχεδὸν ὥρας, τὸ λαγωνικὸν ἤρχισε νὰ τρέχῃ καὶ ἐπλησίασε πρὸς μαῦρον ἀντικείμενον, ὅπερ ὀσφρανθὲν ἔστη παρ' αὐτῷ. Ἡ κόρη ἐτάχυνε τὸ βῆμα· ὁ Σιρχάν ἔχωνε τὸ ρύγχος αὐτοῦ ὑπὸ τὸ μέλαν πρᾶγμα καὶ ἐγείρων κατόπιν τὴν κεφαλὴν ἄφινε θλιβεράν ὑλακὴν. Ἡ Κάμμαρ ἐπλησίασε καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο πτώμα ἀνθρώπου, ἀνθρώπου φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ. Ἐστη πρὸ αὐτοῦ ἐκπληκτος. Τότε τὸ λαγωνικὸν ἔλαβε διὰ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ τὸν μανδύαν καὶ ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ. Ἡ Κάμμαρ ἰδοῦσα αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, ἔρρηξε κραυγὴν ὀδύνης καὶ :

— Ὁ Σέμηζ ! Ὁ Σέμηζ ! εἰπούσα, ἔπεσεν ὀλοφυρομένη ἐπὶ τοῦ πτώματος !

Τὴν εἶδησιν τῆς ἥττης τῶν Γαζοῦ καὶ τῆς ἀπωλείας δύο συντρό-

φων ἔφερον πρὸς τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ἄνιζέ οἱ τέσσαρες διασωθέντες ἐκ τῆς μάχης, τοῦ ἐνὸς μάλιστα ἐξ αὐτῶν πλάγωθέντος ὑπὸ λόγχης εἰς τὸ γόνατον. Ὁ Σείχης τῆς φυλῆς Χουμουτ-ἔλ-Βάργας ὑπελόγησεν ὅτι πᾶσα ἀπόπειρα ἐκστρατείας κατὰ τοῦ κερβανίου θ' ἀπέβαινε ματαία· τὸ κερβάνιον θὰ ἦτο ἤδη πολὺ μακρὰν. Διέταξε μόνον νὰ ἰππεύσουν εἴκοσι ἄνδρες καὶ νὰ μεταβῶσιν εἰς ἀναζήτησιν τῶν δύο πτωμάτων ἐν τῇ ἐρήμῳ.

— Νὰ σὰς ἰδῶ, παλληκάρια! προσέθηκεν, ὅταν τὴν χαραυγὴν ἀνεχώρουν. Νὰ τοὺς θάψωμε ὅπως τοὺς πρέπει· δὲν πρέπει νὰ τοὺς φᾶνε τὰ τσακάλια καὶ αἱ ὕαινες.

Οἱ εἴκοσι ἰππεῖς ἀνεχώρησαν φέροντες καὶ δύο ἵππους διὰ νὰ θέσωσιν ἐπ' αὐτῶν τὰ πτώματα. Μετὰ εἰκοσιτέσσαρας δὲ ὥρας ἐπέστρεψαν κομίζοντες ἀντὶ δύο πτωμάτων τρία· τὴν συνοδίαν αὐτῶν παρηκολούθει κάτισχον καὶ πεφοβισμένον λαγωνικόν, ὁ Σιρχάν.

— Εἶναι κ' ἓνας ἀπ' ἐκείνους; ἠρώτησεν ὁ Σείχης ἐξελθὼν τῆς σπηνῆς τοῦ ἄμα τῷ ἀνήγγειλαν ὅτι τὰ πτώματα ἦσαν τρία.

— Ὅχι, Σέχη· ἀπεκρίθη ὁ γηραιότερος τῶν εἴκοσι. Ὅταν ἐπήγαμεν, ἀπαντήσαμε πρῶτα τὸν Νάσηρ καὶ παρακεῖ τὸ ἄλογό του νεκρὸ σὺν κ' ἐκεῖνον· ἐσηκώσαμε τὸν Νάσηρ καὶ πήραμε τὴν σέλλαν καὶ τὰ χάμουρα τοῦ ἄλόγου. Ἀνεζητήσαμεν ὥρας τὸν Σέμηζ καὶ δὲν τὸν εὗρισκαμε. Τὸ ἄλογό του ἔλειπε. Τότε εἶδαμε τὸ λαγωνικὸ αὐτὸ νὰ κάθεται κοντὰ σὲ ἓνα μαῦρο μανδύα. Ἐπλησιάσαμε· ἐσηκώσαμε τὸν μανδύα καὶ εὗρήκαμε δύο νεκροὺς ἀγκαλιασμένους. Ὁ ἓνας ἦτον ὁ Σέμηζ καὶ ὁ ἄλλος ἓνα κορίτσι. Προσπαθήσαμεν νὰ τοὺς ξεχωρίσωμε, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατο· κοκκάλιασαν ἀγκαλιασμένοι ὅπως ἦταν. Τότε κ' ἡμεῖς τοὺς βάλουμε μαζῇ ἐπάνω 'στ' ἄλογο καὶ τοὺς φέραμε.

— Περίεργον! περίεργον! ἀνεφώνησάν τινες, ποῦ βρέθηκε τὸ κορίτσι;

— Ὁ καυμένος ὁ Σέμηζ, εἶπε γηραιὸς τις Ἄνιζέ· τί λογάριαζε καὶ τί τοῦ θυῆκε.

Ἄλλὰ μόλις ἐτελείωσε τὴν φράσιν του καὶ εἶδε τὸ λαγωνικὸν νὰ βαίνει πρὸς αὐτὸν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους· ἄμα δὲ τὸν ἐπλησίασεν, ἐξέβαλε στεναγμὸν καὶ κατόπιν ἤρχισε νὰ λείχη τοὺς πόδας του καὶ νὰ κινῆ τὴν οὐράν. Τότε ὁ γέρον Ἄνιζέ, παρατηρήσας αὐτὸ μετὰ προσοχῆς:

— Πᾶ! αὐτὸ τὸ λαγωνικὸ ποῦ τὸ εἶδα; Δζουβάρα! Ἔλα 'δῶ, αὐτὸ τὸ σλοῦγκι δὲν εἶναι τῆς Κάμμαρ;

Καὶ ἔσπευσεν ὁ Δζουβάρας, ὅστις πρὸ ἐνὸς ἀκριβοῦς ἔτους μεταβαίων εἰς Ἄναν μετὰ τοῦ πατρὸς του, ἐξενίζετο καὶ ἠρίσται παρ' αὐτῇ.

— Ναί, πατέρα, ναί! καὶ τὸ κορίτσι ποῦ εἶναι ἀγκαλιασμένο μὲ τὸν Σέμηζ θὰ εἶναι ἡ Κάμμαρ! Νὰ ἰδοῦμε, σταθῆτε.

Πατὴρ καὶ υἱὸς τὴν ἀνεγνώρισαν, ἡ δὲ φυλὴ ἀπασα μαθοῦσα τὸ γεγονός ἐπεφώνησεν ἐν θαυμασμῷ καὶ ἐκπλήξει: Ἄλλάχ! Ἄλλάχ!

Ὁ Σείχης συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τρυφερᾶς συμπτώσεως τοῦ θανάτου τῶν δύο ἐραστῶν διέταξε νὰ ταφῶσιν ὁμοῦ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ἐρείπιων τῆς Ταδμούρ, ἣτις εἶναι ἡ ἀρχαία Παλμύρα, νὰ κτισθῇ δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῶν μαυσωλεῖον πρὸς ἀνάμνησιν.

*
* *

Παρὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ τῆς Ταδμούρ ἐρείπια σήμερον ἀκόμη φαίνεται κοινὸν ἐκ πηλοῦ περιτείχισμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει κήπος ἀρδευόμενος ἐξ ὑδραγωγείου περισωθέντος ἐκ τῆς ἀρχαιότητος. Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κήπου ἐγείρεται ἀπλοῦν μαυσωλεῖον, τοῦ ὁποίου ὁ θόλος, ἀραβικὸς τὸ σχῆμα, ἐπεχρίσθη ἐκ γύψου. Εἰς τὸ προαύλιον τοῦ μαυσωλείου κατοικεῖ γηραιὸς δερβίσης, καλλιεργῶν ἐν τῷ κήπῳ ἡλιοτρόπια καὶ ποριζόμενος τὰ πρὸς ζωάρκειαν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν σπερμάτων αὐτῶν. Τὸ μαυσωλεῖον ἐγείρεται ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν ἀτυχῶν ἐραστῶν τοῦ Σέμηζ καὶ τῆς Κάμμαρ, τὸ δὲ ἐν τῷ κήπῳ ἐκείνῳ καλλιεργούμενον ἡλιοτρόπιον ὠνομάσθη ἔκτοτε καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀράβων Ἡλιος τῆς Σελήνης, τουτέστι Σέμηζ οὐλ Κάμμαρ.

Κ. Μεταξᾶς Βοσπορίτης.

ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΝΤΑ

ΥΠΟ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ Δ. Φ.¹

καθηγητοῦ.

Καθὼς ἐν πάσῃ εἰσδήποτε κοινωνίᾳ ἀνθρώπων μεταξὺ τῆς μεγάλης ὁμοιότητος τῆς χαρακτηριζούσης τὰ μέλη αὐτῆς παρατηρεῖται ὅμως καὶ τις διαφορὰ, καὶ δὴ οὐσιώδης αὕτη, διαφορὰ οὐ μόνον τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως καὶ τοῦ σωματικοῦ παραστήματος, ἀλλὰ διαφορὰ τῆς

¹ Τοῦ γεραροῦ τούτου διδασκάλου τοῦ γένους, τοῦ τὸν βίον δαπανήσαντος ἐν τῇ μορφώσει τῆς ἐλληνίδος νεολαίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀδριανουπόλεως, τὴν διατριβὴν εὐγνωμόνως ἐδεξάμεθα καὶ χαίροντες δημοσιεύομεν. Σ. Σ.